Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

SEPTEMBER 20, 1968 — No. 871 — 24th YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. ● Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

TELESKOOP

Moedgevend vooruitzicht

Het heeft er met de economie van Canada wel eens slechter voorgestaan dan momenteel. Dit was het oordeel van een aantal bankiers en economen in Toronto. Blijkens voorhanden zijnde gegevens verwachten zij dat het bruto nationaal inkomen in 1968 met 4% zal stijgen. Ondanks het teveel aan onverkochte tarwe, zijn de verschillende aspecten van het economisch leven moedgevend. Er zal dit jaar 16 miljoen dollar besteed worden aan het bouwen van nieuwe fabrieken. Dat is 6% meer dan in 1967. Daarnaast zal er een 4.6% verhoging zijn in de aanschaf van machines en werktuigen. Over het eerste halfjaar van 1968 hebben de winkels 5.7% meer ontvangen dan verwacht werd. De huizenbouw is eveneens beter.

Behalve deze groei in het binnenlands economisch verkeer, hebben de export transacties een zekere vlucht genomen. Nu reeds zeven maanden achtereen is de export meer dan een biljoen dollar per maand. Daar heeft het U.S.-Canada auto pact zeker het hare toe bijgedragen.

De Canadese dollar is gezond. Canada heeft op grond daarvan kans gezien een deel van de leningen aan het U.S. Federal Reserve System en aan het International Monetary Fund terug te betalen.

Het gevolg van een en ander is, dat de Bank of Canada opnieuw haar rentevoet heeft kunnen verlagen, eerst van 7½% tot 6½%, terwijl nu een nieuwe verlaging tot 6% is aangekondigd.

De burgers van Canada zullen stellig met dankbaarheid van deze gegevens hebben kennis genomen.

★

Misvormde kinderen

Dicht bij Aken in West Duitsland is thans een proces begonnen, dat misschien wel twee jaar in beslag zal nemen, volgens een bericht in het weekblad "Time".

Het proces is aanhangig gemaakt tegen de Duitse firma Chemie Grünenthal GmbH, de fabriek die voor het eerst thalidomide op de markt heeft gebracht. Zoals men weet wordt verondersteld dat deze drug de geboorte van zoveel mismaakte kinderen heeft veroorzaakt. Bij het bericht in "Time" is een foto afgedrukt, waarop een moeder staat met zulk een kind op schoot. Het kind lacht gelukkig, maar verder is deze foto eigenlijk afschuwelijk. In plaats van handen heeft het kind aan het uitende van de armen twee dikke vingers die dun uitlopen. De voetjes kan men niet zien, maar het is duidelijk dat die eveneens misvormd zijn. Dit is zeker het ergste geval niet. Er zijn kinderen geboren, die in het geheel geen armen hadden, of benen, of alleen een soort vinnen als van een zeehond, daar waar armen of benen moesten zijn.

De eerste, die het verband tussen deze misvormingen en thalidomide meende te bespeuren is een kinderarts, Dr. Widukind Lenz, destijds in Hamburg, nu in München. Deze dokter is er zeker van dat het gebruik van thalidomide verband houdt met de geboorte van misvormde kinderen, doch de advocaten van de chemische fabriek doen uiteraard hun best om zijn beweringen te ontzenuwen.

Hoe dit proces afloopt is moeilijk te zeggen. Doch ook al zou de fabriek aansprakelijk worden gesteld en worden veroordeeld, daarmee is het leed nog niet goed gemaakt dat deze kinderen misvormd door het leven moeten gaan. In Duitsland alleen reeds zijn er 3184 van zulke stumperds, terwijl Groot Brittannië er meer dan 1000 heeft. Omdat de drug in Amerika nooit is toegestaan, is het aantal daar slechts minder dan 20.

★

Immigranten

Bij de post kregen wij een mededeling van het Office of the Minister of Manpower and Immigration, waarin te lezen stond, dat de Canadese immigratie-kantoren in Europa geïnstrueerd zijn om voorrang te geven aan vluchtelingen uit Tsjecho-Slowakije.

Deze vluchtelingen zouden niet onderworpen zijn aan de normale immigratie-bepalingen, de voorgeschreven onderzoekingen zouden bespoedigd worden, vervoersmogelijkheden zouden versneld worden en, indien nodig, zou het niet noodzakelijk voor deze vluchtelingen zijn een paspoort te tonen.

De laatste berichten, aldus deze mededeling, wezen uit dat 500 Tsjechen zich in verbinding hadden gesteld met Canadese immigratiekantoren, doch dat slechts 100 een aanvraag voor immigratie hadden ingediend. Men is klaar om meer aanvragen in behandeling te nemen, maar op het moment zijn er niet meer.

Is Canada misschien wat te laat geweest?

In het ochtendblad van de volgende morgen lazen wij namelijk, dat aan de Oostenrijkse grens drie Tsjechen probeerden de grens te overschrijden, maar dat dadelijk het vuur op hen werd geopend. Zij werden gestopt in hun pogingen en naar de barakken aan de grens teruggeleid. Nieuwe pogingen om de grens over te komen zijn vrijwel gedoemd te falen, want het gehele gebied baadt in een zee van licht.

Tegenover deze berichten steekt de mededeling van de Canadese immigratie-minister wel erg scherp af. De intentie moge goed zijn en het gebaar groots om zoveel mogelijk vluchtelingen in te laten. Maar als de vluchtelingen geen schijn van kans hebben om de grens te passeren, dan betekent deze Canadese uitnodiging niet veel. Zijn wij misschien te laat geweest en hadden wij een dergelijke uitnodiging misschien een maand eerder de deur moeten laten uitgaan?

Finances

We have taken a church paper at random and we read the following advertisements:

A church in Colorado asks for $100,000 at 6% interest.

A new church in Washington asks for $50,000 at 6% interest.

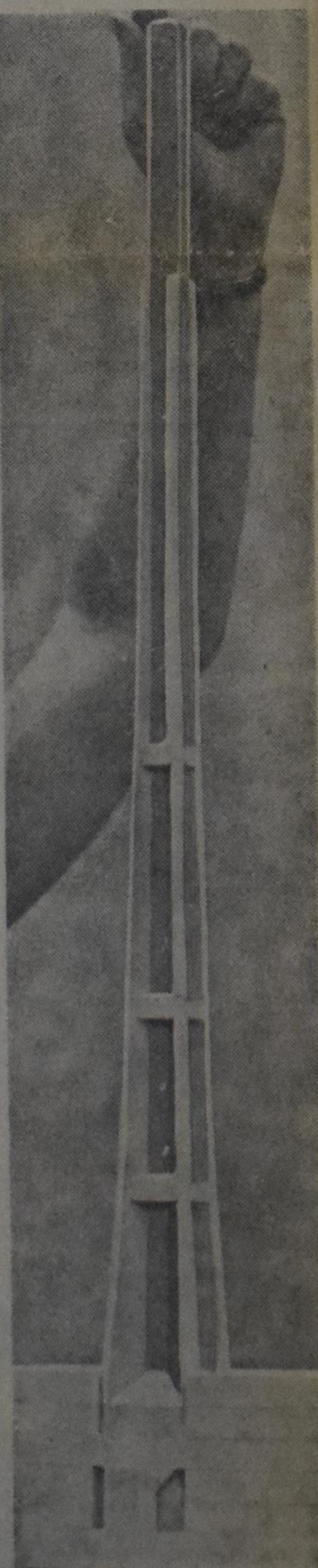
A church in Ontario asks for $75,000 at 7% interest.

A new church in California asks for $35,000 at 6% interest.

A new church in New York State asks for $66,000 at 6% interest.

A few advertisements have this addition: "A secure investment — under the Board of Home Missions."

People will say that such advertisements are not uncommon. You can find them not only for churches, but also for schools. In almost every issue of the church papers. People who have experience in this field will say that you are most successful if you advertise in the fall. Then people who have money have come back from their holidays and are ready to see where to invest their money.

450-FOOT SMOKESTACK has been designed to look like a huge rocket poised for flight to complement Toronto's skyline. Equipped with anti-pollution devices, the $5,000,000 project will heat four hospitals, and will be the third tallest structure in Toronto.

There will not be many people who discover an unchristian practice in these advertisements. If you have money it is only natural that you invest this money. And when you make it available for churches or schools then you serve a worthwhile cause, even to the extent that you have to sacrifice a few per cent of interest. Everyone who has some money, knows that you can invest much better in stocks or bonds, than in a church or in a school.

Why do we write about it?

Because we read that the Lord does not want anyone to charge interest within the circle of His Covenant. In Ezekiel 18 the prophet tells the people that everyone will be responsible for his own sins. If the father has sinned, the father himself will be responsible, not his son. If the son has sinned, the son will be punished, not his father. And to be more precise the sins are mentioned by name: adultery, forgery, robbery, withholding of food to the poor. And with so many words it is added: lending money against interest. A few times it is mentioned in this chapter as something for which the wrath of God is kindled.

Did the people know this? Was this something Ezekiel had thought of himself or was this a firm command of God in His Covenant?

In Exodus 22:25, shortly after God had given the law of the Ten Commandments on Mount Sinai, we read that Moses had to tell the people: "If you lend money to the poor of My people, do not act the creditor to him: do not charge him interest." And when later the social relationships are spelled out, we read (Leviticus 25:36): "Charge no interest or gain from him, but revere your God so that your brother may keep alive with you. Neither lend him money at interest nor give him food for profit. I am the LORD your God who brought you out of the land of Egypt to give you the land of Canaan and to be your God."

When later on Moses reviews the whole law, he again points to it (Deuteronomy 23:19, 20): "You must charge no interest on a loan made to your brother, no interest on money, food, or anything on which interest may be charged. On a loan to a foreigner, you may charge interest, but not from your brother. Charge no interest, so that the LORD your God may bless you in all your enterprises in the land of which you are taking possession."

In our opinion it is quite plain: to charge interest was taboo in the old covenant. The Lord does not want it in the new fellowship, which His children enjoy.

We can hear the objections already. This is the old covenant, some will say, but the ceremonial and the civil laws have been been fulfilled. Of course this is true, that is if we say it right. They have not been abolished, they have been fulfilled in Christ. There is a difference between the two. Christ did not come (according to His own word) to abolish the law but to fulfill it.

The meaning of the law was that Israel would live under a new relationship with God. After they had been freed from their slavery in Egypt, they had entered into a new communion with God and with one another. In this new communion there was no place "for making a dollar" from one another. It was a community in which the one took care of the other and in this fellowship God delighted.

It is almost natural that there were laws for this community. The people had to learn. This whole fellowship was new to them. And they had stumbled and fallen many times. But the law of this community directed them into a certain perspective. The law would find its fulfillment in Christ, the Head of the new covenant. In this new community there was simply no place for charging interest on loans. The word interest has no place in the Divine vocabulary, so to speak.

We realize that we touch upon a difficult point. Not as much for the people who are at the receiving end as for those who have the money and who are invited to invest it in a school or church.

Nevertheless, because of the holiness of the Covenant of God, we have to talk further. Christ came to fulfill the law, not to put it aside. Therefore in Christ we have the fulfillment of the law, not the abolishment.

For God it was unthinkable that in the new community of His people under His Son the one brother would lend money to the other brother at an interest rate. It was perfectly alright when this brother did it for a foreigner, but is was out of the question when it concerned his brother.

There is no reason why we can uphold the practice that again we may charge brothers with interest. We cannot fall back on time before the covenant. Or to say it different: we cannot fall back to the conditions under which we lived before Christ gave Himself for us. And if this is true with regard to the brothers individually, how much more does it concern schools or churches, institutes in the very Kingdom of God.

The big word must be spoken: the charging of interest within the circle of the covenant of God is an abomination to the LORD. And yet we continue this practice without thinking about it. We have been doing it for years already and we intend to continue it. Is this right? Can we go on as we have done so far? Can we do it in the knowledge that we grieve the Lord with this practice?

It may be that someone will call it foolishness to lend money without charging interest. That does not change our thought. There is more foolishness in the service of God. As a matter of fact the whole gospel, says the apostle Paul, is foolishness to the world. Except for this, that to this foolishness a promise is attached: ". . . that the LORD your God may bless you in all your enterprises in the land of which you are taking possession." (Deut. 23:20). This promise is certainly not foolishness, as long as you believe it.

As long as there are churches or schools, and as long as there are people who lend them money at a certain rate of interest, there is something basically wrong in that denomination. This is an evil which we probably have not realized, but which the Lord has seen all the time in its full dimensions.

This does not mean that anyone is asked to put all his possessions at the disposal of a church or a school. Peter told Ananias, that the property remained his before as well as after the sale (Acts 5:4).

The point is that we charge interest to each other and that goes against the rules of the Family of God.

D.F.

EIGHT FEET TALL — Chefs Rolf Bjerke (left) and Gunnar Frivold put the icing on the 8-foot high, 331-pound cake they baked for the wedding of Crown Prince Harald of Norway and Sanjo Haraldsen in Oslo.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Accepted

Roger Heights, Grand Rapids, Mich., Rev. H. A. Venema of Edmonton, West End, Alta.

ANNIVERSARY H. A. VENEMA

On Sunday night, September 8, the congregation of West End Edmonton Christian Reformed Church came out in large numbers to remember the twentieth anniversary of their pastor's ministry. Mr. J. J. Van Vliet, vice-president of the consistory, was in charge of the assembly. Songs were sung, Psalm 103 read, prayer made. Briefly, br. Van Vliet gave expression to the purpose of the meeting. As Rev. Venema would want it, said he, so we were gathered, not to praise preachers, but to give thanks to God.

A visible token of appreciation was given the pastor. He responded in words humorous and serious, recounting interesting highlights of his ministerial life, especially those of the sixteen years spent in Canada. Mr. Stan De Jong indicated come of the significance of Rev. Venema's ministry for the coming of the Kingdom. After song and prayer, the short session of a brief hour came to the close with coffee and fellowship. It was a wonderful evening, the very idea.

CHR. REF. CHURCH OF BURNABY, B.C.

After having served our denomination for thirty-five years, of which the last four were spent in Burnaby, the Rev. Zwaanstra asked for his emeritation. His farewell sermon, "The Lord with Us," was based on I Samuel 7:12c.

The first call we extended was to Rev. D. Pierik of Port Alberni who accepted the call. Rev. Pierik was installed on August 22. The counselor, Rev. Bishop of Vancouver Bethel, was in charge. Rev. Kuntz of New Westminster delivered the sermon using as his text Isaiah 52:7. Rev. Jongsma of Haney charged the minister while the congregation was charged by Rev. Botting of Vancouver I.

On August 25, Rev. Pierik preached his inaugural sermon on "Let's See what the Lord will Work for Us" (I Samuel 14:6) and "The Prize is for Those Who Run" (Proverbs 15:19). We certainly experience God's blessing and we are thankful for receiving a pastor so soon.

Much work is to be done in Burnaby, a population of 120,000 and still more people flocking in, with its Simon Fraser University and other prospects.

May the blessings of the Lord rest on our pastor, council, and congregation when they start working together in this part of His vineyard.

D. de Rover, clerk

DAYTIME T.V. FOR WOMEN

Most of us women who are home-makers turn on our T.V. sets at one time or another during the day. If there are pre-schoolers in the family you probably watch some children's programs along with them. If you think you are overweight, or like to keep in shape, you might exercise along with Jack LaLanne or Ed Allen. Perhaps you are entranced by the quiz-shows where they give away fabulous sums of money. But most likely of all programs to be watched by homemakers are the soap-operas or serials. These programs are usually shown at the time we enjoy our coffee-breaks or our cup of tea.

Now, women who are at home all day often wish for contact with the outside world. Many of us are a bit jealous of our husbands at times. They at least 'meet people and are in touch with the real world". Television to us seems the easiest medium for being in touch with the outside world. And so, what do many of us do? We bury ourselves in the lives, loves, murders, agonies of the heroes and heroines of the soap-opera. As if that is real life! Things always work out fine in the soap-opera, although weeks of watching had almost convinced us that this time the hero was guilty for sure! Some women can't bear to miss one single episode, but it really does not make any difference. After having missed a week or even 4 weeks you can still pick up where you left off and not have missed much.

Perhaps I am prejudiced, for I have always been impatient with serials, be it in print or on the screen. I have always felt like saying, "Come on! Get on with the story!" That's one of the reasons why I think that watching soap-operas is a waste of time. Another reason is that the drama, or I should say melodrama, is not what real life is all about. I am certain that we as Christian women can spend our time more profitably.

Just today (Sept. 10) I watched one of my favourite afternoon programs, "Take Thirty", which discussed the problem of senior citizens. Several old people were interviewed and I was made aware of how little we do for them, for the ones that belong to our church as well as for the ones in our community! I made a silent promise to visit some old people I know more often or to invite them to our home more frequently.

"Take Thirty" is a program every woman at home should watch. It deals with innumerable subjects, most of which are very interesting. Its hosts Adrienne Clarkson and Paul Soles are charming, witty, and intelligent people. They review current books, interview the authors if possible, have talks about politics, travel around the world to make documentaries, and interview a host of important and not-so-important people.

"Take Thirty" is a program that appeals to a woman's mind. It assumes that it shouldn't worry too much about what the audience wants. Instead, it dishes up whatever the producers and performers consider interesting, and it gives the audience credit for being open enough to take in some above-average-level fare.

There really should be more programs of this caliber and if we women would band together and write to the producers and networks demanding better daytime T.V. we would certainly be listened to. Programs about babies and their development, about education, life's stories about famous women, films about various jobs, etc. would make interesting fare for homemakers who like to keep up to date with what goes on outside the home. It certainly would be much more real than the drama presented by the soap-opera.

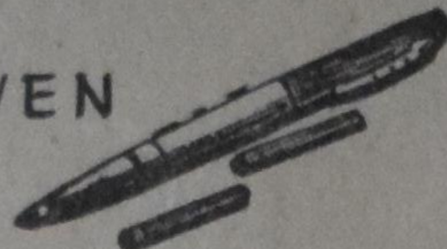
Perhaps you say that you would rather spend your leisure time, your coffee-break, watching something that doesn't require much of you. But we must be reminded frequently that leisure time is never an end in itself, but is a means to make us more qualified for service to our Lord. A program that lifts us up out of the humdrum of everyday life and stimulates us to visit the lonely or to help in a worthy cause has in its own small way done just that.

Joanne Beukema.

References used:

1. "The Church and the Film Arts" (A publication of the Chr. Reformed Synod which everyone should read.)
2. "Take Thirty", an article by Michele Landsberg in the Star Weekly Magazine of May 4, 1968.

LEZERS SCHRIJVEN

Dr. Kuitert's beoordeling van Canada

Mijnheer de Redakteur,

In het nummer van 30 aug. nam U een stukje op van Mr. K. Nierop van Andijk, waarin enige mededelingen worden doorgegeven van Dr. Kuitert voor de Nederlandse radio.

Hoe iemand een juist beeld van Canada kan geven, nadat hij hier slechts enkele dagen heeft vertoeft, is mij niet duidelijk.

Niettemin zegt Dr. Kuitert dat het fout gaat in Canada. Die Canadese gereformeerden, aldus de professor, zullen wel niet rijk worden, want ze geven alles uit voor christelijke doeleinden. Hij vraagt, of dit nu wel nodig is. De geestelijke leiders plaatsen onder het motto "God wil het" de mensen onder een slavenjuk, waartegen Paulus juist zo toornt. Het is geen haalbare zaak, zegt Dr. Kuitert.

Zo worden onze mensen in Nederland voorgelicht. Geen wonder dat de emigratie naar Canada niet zo aantrekt.

Laat men het weten, dat Canada een ander land is dan Nederland. Hier moet alles van de grond af worden opgebouwd. Dr. Kuitert vraagt: "Is dit nu wel nodig?" maar in feite zegt hij: "het is niet nodig."

Toen wij hier kwamen was er practisch niets. Nu zijn er kerken gebouwd. Er zijn scholen gebouwd, waar duizenden kinderen in de vreze Gods worden onderwezen. Dat is niet het werk van mensen, dit is Gods werk geweest. En wij zijn er ontzettend dankbaar voor. Wij hebben voor de kerk, voor de school en voor de organisatie het Woord van God als onze basis, en dat Woord geloven en belijden wij onvoorwaardelijk. Dr. Kuitert noemt dit **geen haalbare zaak.**

Het heeft inderdaad handen vol geld gekost. Misschien worden wij wel niet rijk. Maar "die rijk willen worden vallen in velerlei verzoekingen." Maar voor ons was het een lichte last, omdat wij er Gods werk in hebben gezien.

Athens, Ont. G. Douma

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.
Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

HET RAND RAPPORT

Toen in februari 1966 een staking uitbrak bij de Tilco Plastics Co. Ltd. in Peterborough, Ontario, vormden de werknemers een "picket line" voor de fabriek. De directie vroeg en verkreeg een injunctie, waardoor deze picket-line verkleind zou worden. Het resultaat was, dat de moderne vakbeweging met een veel grotere picket-line kwam opzetten, die in aantal het personeel van Tilco verre overtrof. Velen hebben zich toen afgevraagd, waar dit toe leiden moest. Dit was niet alleen ongehoorzaamheid aan de wettelijke macht, maar het leidde tot anarchie.

Het resultaat is geweest, dat de regering een commissie heeft ingesteld onder leiding van Mr. Ivan C. Rand, een gewezen rechter van het Supreme Court of Canada. Deze commissie had tot taak de regering van advies te dienen hoe in dit en dergelijke gevallen te handelen. Sinsdien draagt de commissie de naam van "Rand Royal Commission on Labour Disputes in Ontario".

De commissie is thans met haar rapport gereed gekomen, twee jaar nadat zij is benoemd. Haar aanbevelingen hebben uiteraard alleen betrekking op Ontario, doch zullen ver daarbuiten eveneens de aandacht trekken. En de aandacht trekken ze. Ook de christelijke vakbeweging zal daar wel iets over te zeggen hebben. Nog zonder dat er tijd was om het rapport goed te bestuderen, hebben verscheidene leidinggevende personen in de moderne vakbeweging nu reeds hun toorn uitgestort over hetgeen het rapport Rand over de verhoudingen tussen werkgevers en werknemers heeft te zeggen. En vrijwel eenparig is dit oordeel vernietigend en toornig.

Nu willen wij voorzichtig zijn met een beoordeling omdat wij ons geen expert in arbeidsaangelegenheden achten. Maar niettemin komt het ons voor, dat de commissie Rand terecht tot de conclusie is gekomen, dat aan de arbeidersbeweging bepaalde restricties dienen te worden opgelegd. Deze beweging is te dominerend geworden in de economie van het gehele land. Het gemak waarmede stakingen worden uitgeschreven laten ons dit maar al te goed merken. Bovendien is de macht van de union om te beslissen of iemand ergens werken mag, voor menigeen fataal. Afgezien van persoonlijke ervaringen, die velen hebben opgedaan met de macht van de unions, hangt momenteel de gehele economie van het land af van wat een klein deel van de bevolking wenst te bereiken. De recente poststaking was daar wel een triest bewijs van, evenals de staking bij de graanelevators aan de grote meren.

Wij weten niet of alle aanbevelingen van de commissie Rand voor uitvoering vatbaar zijn of in aanmerking komen. Maar wij hopen van harte, dat de regering niet overstag zal gaan voor de stemming in de arbeidsbeweging alleen. Het is een feit, dat die beweging al te veel macht in handen heeft (getuige alleen reeds de vele gevallen, die het comitee voor "Justice and Liberty" in handen heeft en heeft gehad voor de rechtbanken). Beperking van die macht is reeds lang nodig, zonder dat de belangen van de werkende stand in gevaar behoeven te worden gebracht.

Wat een volk van zijn regering verwachten mag is, dat alle belangen gediend worden, zowel van werknemers als van werkgevers, dat ieders vrijheid wordt gewaarborgd zonder enige dwang, en dat de politiek objectief wordt gevoerd, zonder dwang van de verlangens van een bepaalde groep.

D.F.

★ ★ ★

SCHEPPING

Er zijn vele dingen in het dagelijkse leven, waarmee wij zo vertrouwd zijn geraakt, dat wij ze niet meer opmerken. Veel minder merken wij op, hoe indrukwekkend de schepping van al die dingen is en is geweest.

Er is, bijvoorbeeld, een klein vogeltje, bekend onder de naam Pacific Golden Plover. Dit vogeltje brengt de winter door in Hawai en de zomer in Alaska, een afstand van 2000 mijl. Hij maakt de tocht over de oceaan, zodat hij zich niet kan oriënteren op punten aan de kust. Bovendien, om het wonder nog groter te maken, gaan de jongen niet met de ouden mee om de route te leren. De ouden verlaten een paar weken vóór de jongen het nest voor de grote reis. Wat een instinct!

De temperatuur in een bijenkorf is constant 94 graden Fahrenheit. Het moge buiten de korf 100 graden zijn of 60, in de korf is het 94. Lang voordat de mensen dachten aan air conditioning wisten de bijen al hoe ze dit moesten doen.

Het is bekend, dat een vleermuis in het donker vliegt. Hij vliegt ook, als de wolken het licht van de maan en de sterren wegnemen. En toch vliegt hij nergens tegenaan, maar in zijn vlucht vangt hij insecten voor voedsel.

De lens van het oog is zo'n kunststuk, dat men geregeld bezig is om de hoedanigheid van het oog na te bootsen voor fotografie. Het oog heeft een uiterst gevoelige lichtmeter, die zich dadelijk afstelt op het licht. Bovendien heeft het een wijde lens, waardoor het een brede afstand in één oogopslag kan opnemen. Het oog reproduceert de opname onmiddellijk.

Het hart is een wonderstuk op zichzelf. Zonder "smering", zonder "reparatie" werkt een gezond hart in doorsnee 70 jaar lang, terwijl het per dag 100.000 maal pompt.

Deze en nog veel meer dingen waren te zien in het paviljoen "Sermons of Science", die verleden jaar op de Expo exposeerde en thans te zien was op de Canadian National Exhibition in Toronto.

Men tracht daar de mensen te doen zien, hoeveel onbegrijpelijke en grootse facetten de schepping biedt, en men wijst dan tegelijkertijd naar de Schepper van dit alles.

Een keurige folder wordt aan de mensen bij het verlaten van het paviljoen uitgereikt. Dit is een vorm van evangelisatie, die niet alleen voor buitenkerkelijken van groot belang is, maar die tevens voor de kerkmensen van groot nut kan zijn. Het laat een mens zien, hoe groot zijn God wel is. En als men die grootheid heeft gezien, dan weet men dat God nog veel groter is.

D.F.

TERUG UIT NEDERLAND

Holland in de branding

Dat er geestelijke onrust en beweging in Holland is kan niemand bevreemden die grondig nota neemt van wat daar gaande is momenteel. Van een rustig agrarisch land dat het eeuwen lang is geweest moet Nederland vandaag omgezet worden in een totaal industriegebied, van primaire betekenis voor de Benelux-landen en voor Europa als geheel.

Aan een alarmerend artikel van Mr. L. van Heyningen in het maandblad "Tot Vrijheid Geroepen" ontleen ik dat landbouw, veeteelt en tuinbouw steeds verder worden teruggedrongen en in de planologische berekeningen voor de toekomst zijn uitgeschakeld.

Wat dit betekent kunt u voor uw ogen zien als u de voortdurend zich uitbreidende Rotterdamse havencomplexen met alle aanverwante industrieën bekijkt; of als u aan het Noordzeekanaal probeert uit te vinden hoe lang en hoe diep de "Hoogovens" zich beginnen uit te strekken; of als u let op de talloze fabrieken die allerwege aan het verrijzen zijn, niet het minst in plaatsen die altijd als landelijke steden en dorpen gegolden hebben. Het gehele belangrijke landbouwgebied tussen Willemstad, Moerdijk en Klundert, vlak bezuiden het Hollands Diep, staat op de nominatie door Shell in beslag genomen te zullen worden. Men beoogt de noodzakelijke uitbreiding van de Rotterdamse haven *daar* te doen plaats hebben. Antwerpen echter doet alles wat mogelijk is om Shell's aandacht te trekken en er komt vooreerst nog heel wat loven en bieden en regeringsactie aan te pas. Begrijpelijk dat de boeren in de N.W.-hoek van Brabant vurig hopen dat de bui nog mag overdrijven.

Opvallend zijn de machtige flats die, over het hele land verspreid, al maar door worden opgericht. Het zijn even zoveel tekenen van de verschrikkelijke overbevolking waarmee Nederland meer en meer te kampen krijgt. In het eerder genoemde artikel worden ooievaars, zwaluwen en reigers uitstervende dieren genoemd, "uitstervend door de overbevolking en de verontreiniging van lucht en water door de industriële vestigingen".

Op de weg begint het beslist uitermate gevaarlijk te worden. Momenteel beschikt Holland over niet minder dan 2 miljoen auto's, waarvan het tweede miljoen er in slechts 4 jaar bij gekomen is, volgens de officiële registratie tussen 1964 en 1968, terwijl men er 60 jaar over heeft moeten doen om tot het eerste miljoen te komen. De wegenbouwers die werkelijke topprestaties leveren, kunnen er domweg niet tegen op. Hoe voortreffelijk het wegennet ook wezen mag, het schiet telkens weer tekort en heeft onophoudelijke uitbreiding nodig.

AMSTERDAM: Nog maar enkele jaren geleden werd ook Nederland diep geschokt door de moord op president Kennedy; tegels met zijn beeltenis vonden gretig aftrek. Hoe snel de mensheid vergeet blijkt wel uit het feit dat deze tegels reeds nu voor een "tweedehands"-prijsje op het Amsterdamse Waterlooplein te koop worden aangeboden....

De aanwas van het aantal wagens gaat onverminderd voort. Niemand durft zich aan een voorspelling te wagen wanneer het derde miljoen bereikt zal zijn. In 1970? Dat schijnt in veler opinie een veel te voorzichtige schatting te zijn . . . En natuurlijk, in de steden, met alle straten overvol van geparkeerde auto's, is het verkeersprobleem het nijpendst van al. Dikwijls is er in die smalle wegen met aan weerskanten wagens, nog niet eens één-richting verkeer!

Dit alles samengenomen bevordert de rust allerminst. Men voelt zich meegevoerd in een vervaarlijke stroom van verandering, in een totale omkeer, en de vragen hoe het verder moet en waarheen men op weg is schreeuwen letterlijk om een antwoord.

Mr. Van Heyningen weet aan die gevoelens op dramatische wijze uiting te geven. Met een sprekend citaat van hem besluit ik dit artikel: "Waar ervaart men nog de vreugde van het opsnuiven van de geur van vers gebakken brood? Waar nog de geur van vers hooi, niet vermengd met oliedampen? Waar kan de blik nog de einders van het landschap afspeuren zonder te worden gewond door een monstrueus monster zonder waarde van onze moderne dieptepuntarchitectuur? Waar hoort men nog in voorjaarsnachten de nachtegaal zuiver, zonder overspannen gezang wegens de storende geluiden van het verkeer? Waar nog de nachtuil? Waar nog de koekoeksroep? Het geluid onzer carillons komt wegens het geraas niet meer tot gelding. De kleine vreugden des levens, die alle tezamen het leven waarde en fleur geven, verdwijnen. Zou dit alles ongemerkt en zonder schade aan onze jeugd voorbijgaan? Hun opstandigheid vormt een begrijpelijke reactie.

Indien hun opstand in staat zou zijn de technologische beschaving te vernietigen tot redding onzer beschaving, wij zouden er vrede mee hebben. Hun revolutie zou de voorgaande vernietigen: het zich herhalende rythme van actie en reactie. Te vrezen is echter, dat hun opstandigheid, voortspruitend uit nihilisme, de weg zou banen tot nog groter weerloosheid tegen de alles wegbuldozerende technocratie."

F. Guillaume

Medical Advise

A New Treatment for an Age-old Problem

by Dr. J. Van Belle

The only tumor in man definitely known to be caused by a virus is the wart. It is a benign tumor (it does not destroy or kill men). Unfortunately that is about all the good that can be said about it. Warts are ugly, unsightly. They can appear anywhere; on the face, hands, feet, fingers, etc. Many disappear spontaneously. A study done in children showed that one-half of their warts disappear within one year, about two-thirds within two years and nearly all within four years. The same probably holds true for adults. However, in the meantime, we don't like the looks of them. They can cause a lot of discomfort, pain and mental anguish. Besides, any wart may cause the appearance of another one elsewhere — self-inoculation. Often, therefore, we would rather be over it and get rid of them. So we pay a visit to the doctor. Depending upon the location of the wart he will prescribe or undertake a certain form of treatment. He may cure the offending area, tape a 40% salicylate acid plaster in place or apply a certain solution. The treatment may be effective and a cure accomplished. However, this is not always the case. Some warts are very resistant to treatment.

Recently, Dr. Andrew R. M.cGee, a radiologist from Toronto, discovered a new method of treating warts. By chance observation he noticed that people vaccinated for travel appear to loose their warts. This followed by extensive research. At the time of this communication he has inoculated at least 400 warts with smallpox vaccine and can claim a cure of practically 100%. The treatment is simple. The smallpox vaccine is pricked into the skin of the wart — much the same as is done in an ordinary vaccination; only with the exception that instead of one, it may take several vials. During the next days there may be some swelling and pain. For some people this can be be very severe, for others it is almost non-existing. When fingers are treated this should always be taken in consideration. It is recommended to treat only one finger at the time. Otherwise the patient could become handicapped (temporarily) by too much swelling. At the same time, it is interesting to take note of the fact that successful treatment of one area sometimes results in clearing of other warts spontaneously.

There is another important aspect to this discovery. As pointed out already a wart is known to be caused by a virus. Most likely the smallpox virus is an antagonist — or produces an antagonist — to the wart virus. This fact could have important implications. In the future maybe it will be proven definitely that at least some malignant (destructive) tumors are caused by viruses also. Then the possibility would present itself of finding antagonist viruses for them also. This in turn could mean a cure.

So far however the good news is only for people with ugly, disabling warts, resistant to any form of treatment. Take courage, this may be your answer!

Wij lazen voor U

DE MONDIGHEID VAN DE CHRISTEN" door Drs. A. Noordegraaf. Uitgave van de Willem De Zwijgerstichting, 's Gravenhage. 48 blz.

Sinds Bonnhoeffer vanuit de gevangenis zijn nu gevleugelde woorden schreef over de mondigheid van de wereld die de overbodigheid van God, tot dusver beschouwd als de 'deux ex machina', impliceert is de deur geopend voor de verschijning van boeken, brochures en artikelen handelend over het thema van de 'mondigheid'. Afgezien van het feit van de Bonhoeffer-interpretatie op dit punt — schrijver dezes is nog niet overtuigd dat men Bonhoeffer zonder meer voor het karretje van de 'God-is-dead' theologie kan spannen — zijn woorden hebben de stoot gegeven tot een nader onderzoek van het probleem van de mondigheid van de mens in relatie tot God en de naaste.

Bisschop Robinson voert het pleit voor een herwaardering van het adagium van de Lutherse Reformatie en benadert de 'nieuwe' reformatie vanuit het thema van de medemenselijkheid: hoe vind ik een genadige naaste? in plaats van: hoe vind ik een genadig God? Volgens hem is Christus de mens voor anderen, en de naaste kan Christus alléén ontmoeten in de gestalte van één van hen. Wij zullen eraan moeten wennen, zo zegt Robinson, en we zullen aan de mondige wereld de Christus moeten vóórleven.

Harvey Cox is verliefd op het militaire jargon van een kerk, die als God's avant-garde de wereld — op een seculiere manier — bewoonbaar en het leven leefbaar maakt.

Interessant is Drs. Noordegraaf's referentie naar Hoekendijk's funktionele ekklesiologie, waarin de kerk een funktie wordt van het zgn. lekenapostolaat.

Volgens de schrijver is bezinning noodzakelijk op de aan de orde gestelde vragen en problemen, niet alleen vanuit een zekere theologische interesse, doch vooral ook omdat de nieuwere opvattingen een radikale mutatie en koerswijziging van de essentie van het Christen-zijn-in-de-wereld suggereren, ja zelfs beogen.

Drs. Noordegraaf uit de klacht dat het vraagstuk van de mondigheid wel van veel zijden bekeken is, doch dat er zo goed als geen aandacht besteed is aan de door de nieuwere opvattingen over de mondigheid opgeworpen problemen vanuit de Schrift, een klacht waarin we de schrijver geheel bijvallen. Echter, in plaats van het probleem van de mondigheid van de wereld aan een nader onderzoek vanuit de Schrift te gaan onderwerpen, gaat de auteur spreken over de mondigheid van de Christen, en zijn relatie tot de 'mondige' wereld. Er is geen bezwaar dit zo te doen doch de inleidende paragrafen deden iets anders vermoeden.

Over de mondigheid van de Christen-naar-de-Schrift geeft Drs. Noordegraaf een zeldzaam sympathieke en alleszins verantwoorde uiteenzetting, ook en vooral in oppositie tot het mondigheidsbegrip van de autonome mens. Hij laat zien dat een geestelijk volwassen mens hoe langer hoe meer zich 'gevangen geeft' aan de Christus en de heerschappij van Christus erkent en aanvaardt voor alle levensverhoudingen. Op een suggestieve manier bespreekt de auteur, en hierin zie ik de grote verdienste van dit kleine boekje, een aantal favorieten van de nieuwere theologie, zoals: **medemenselijkheid, missionair élan, solidariteit**, en hij demonstreert zeer duidelijk dat naast deze reeks van nieuwere modewoorden de altijddurende oproep tot bekering niet vergeten kan worden, en dat het gebrek aan de tegenwoordigheid van God in Christus door de Heilige Geest (waarvoor de Pinksterbeweging de rekening presenteert) veel van de geestelijke dorheid kan verklaren. Hij laat zien, dat een gemeente, die de struktuurelementen vertoont van ambt, zorg voor de doctrina, prediking, sakramenten, en die de charismata niet verwaarloost, nooit introvert kan zijn. De concentratie op de Christus en gehoorzaamheid aan Zijn Woord 'leidt nooit tot introvertie maar geeft juist de sterkste stimulans voor een waarlijk missionaire houding' (p. 30). Hij laat zien dat de gedachte van solidariteit het thema van de antithese niet opheft, en hij maakt hierover een aantal waardevolle opmerkingen (o.m. over de antithese van de Schrift en van het Farizeïsme; hij citeert Berkouwer, die ergens opmerkt dat '(de antithese) alleen vanuit de genade der verkiezing legitiem is' (p. 42).

De auteur beëindigt zijn korte brochure met de opmerking, die ik graag ter overweging aanbied, en die karakteristiek is voor de inhoud van het boekje onder bespreking: 'De mondige Christen in een mondige wereld weet van antithese èn solidariteit. Naarmate hij meer en meer leeft uit Christus zal hij in de gemeenschap van allen die van Christus zijn, als mondig Christen tot zegen mogen zijn van de hem omringende wereld'.

Of er geen enkele kritiek op dit boekje kan worden uitgebracht? Ik meen van wel. Wanneer de schrijver op pag. 26—28 spreekt over faktoren die de mondigheid bedreigen, dan is zijn opsomming uitermate subjektief en zeker niet vrij van een zekere bevooroordeelde evaluatie van het leven van de Christen. Hetzelfde valt te zeggen van de opsomming van de struktuurelementen van de mondige gemeente: ik mis node een diskussie van het verbond, en van het koninkrijk en de dienst van de kerk aan en in het koninkrijk. Echter deze enkele kritische opmerking mag zeker niet onze ogen sluiten voor de waardevolle elementen die Drs. Noordegraaf ons in zijn boekje heeft gepresenteerd. De Willem de Zwijgerstichting heeft een goede greep gedaan door dit werkje onder de aandacht van velen te brengen: het dient inderdaad tot 'de versterking van de reformatorische beginselen in ons volksleven'.

F. Kouwenhoven.

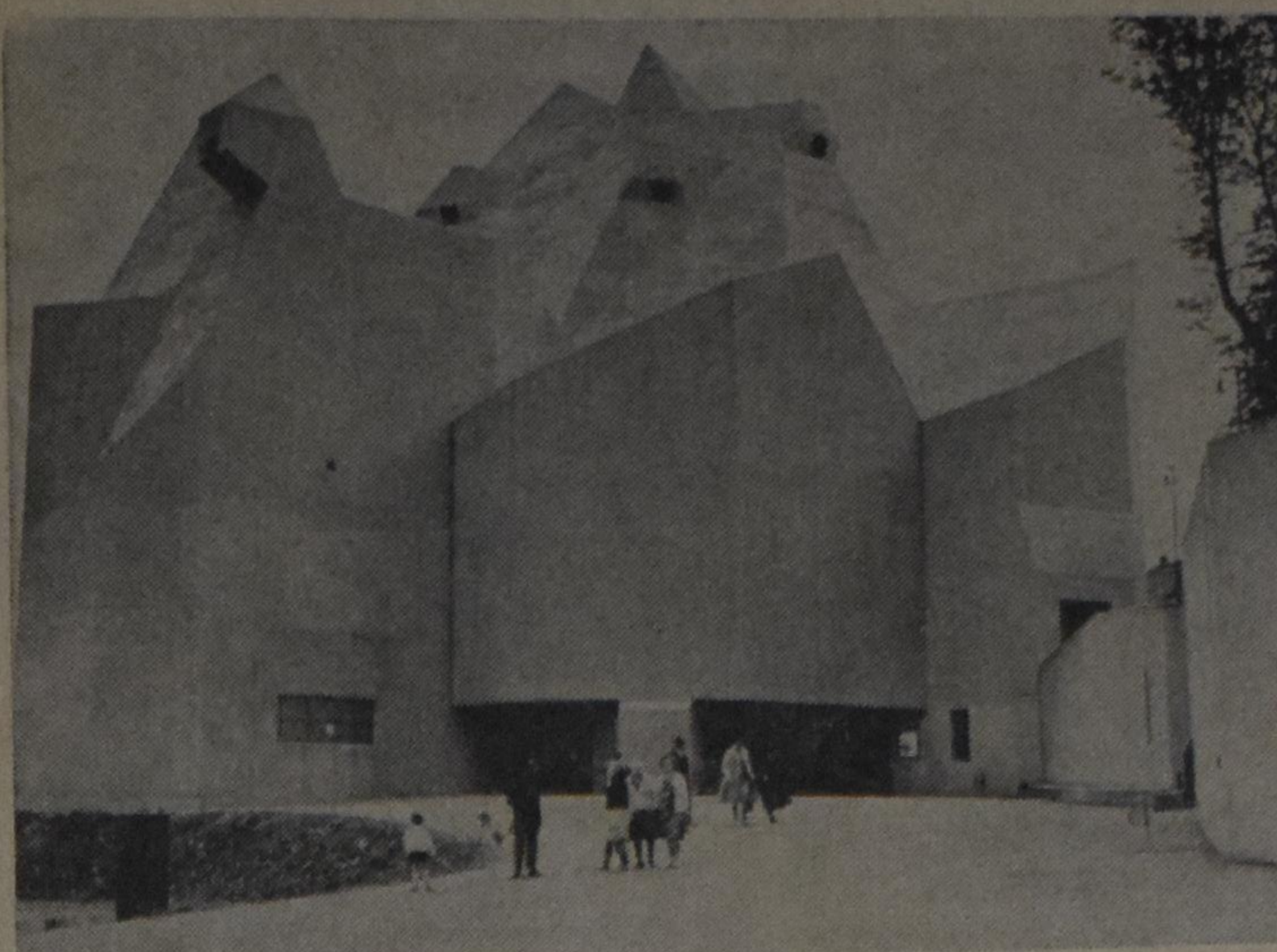
Toronto, Ont.

SCOTIABANK MAKES MORE FUNDS AVAILABLE FOR MORTGAGE LOANS

Toronto, September 4th — This year's fall and winter residential building programs will be aided by extra funds recently made available for mortgage loans by The Bank of Nova Scotia, over and above original plans for the year which had already been adjusted upwards on two occasions.

These newly allocated funds together with commitments for new residential mortgages already taken on, will bring total Scotiabank commitments close to $100 millions for the fiscal year ending October 31, 1968. Of all residential mortgage loan commitments by the chartered banks up to the end of July this year 22.6% have been originated by The Bank of Nova Scotia, which produces a net increase of 40% in its mortgage portfolio since last year end.

The new mortgage money will be directed to the building of new, single family housing units by individuals and contractor customers of the Bank. The major portion of it is expected to be used for NHA mortgages and will be distributed by the Bank's network of branches across the country.

NEVIGES: in het Westduitse dorp Neviges in the buurt van Wuppertal staat deze kerk, een ontwerp van Prof. Gottfried Böhm. De kerk, die opvalt door de zeer bijzondere architectuur, heet in de volksmond reeds "het betonblok".

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(14)

Die avond brengt Laura Ellewien zelf naar haar slaapkamertje, het kamertje van Marion. Op de boekenplank staat een klein vaasje; over de rand bungelen de twee witte kopjes van de sneeuwklokjes.

Laura neemt de sprei van het bed en wijst Ellewien waar ze alles kan vinden. Ellewien zegt maar "ja mevrouw" en "nee mevrouw".

"Ik hoop dat je slapen kunt," zegt Laura hartelijk. "Misschien lukt het wel. Je bent in de laatste nachten al zoveel slaap te kort gekomen. En nu een heerlijk warm bed. Ik heb er een kruik ingelegd."

"O, dank u wel, mevrouw."

Even nog aarzelt Laura. Denkt aan de trouwdag, die er vandaag zou zijn. Zoekt nog naar iets hartelijks.

"Lief hè, die sneeuwklokjes, je begrijpt niet hoe ze zo vroeg al kunnen bloeien, en dat in de kou."

"Ja, in de kou." Ellewien huivert. Zij weet nu wat kou is. Kou, als je buiten kent, haast zonder kleren. aan. En je zit midden in het water. En het wordt donker om je heen. Weer een nacht.

Ellewien knikt. "Ja, ze zijn lief."

Laura gaat nu toch maar. "Welterusten hoor."

"Welterusten, mevrouw."

Dan staat Ellewien alleen. Alleen.

Ze ziet de datum op het verschuifbaar kalendertje. Dinsdag 3 februari.

Op dit ogenblik is er nog maar één gedachte in haar. Als een schreeuw. Mijn trouwdag.

Haar ogen gaan het aardige meisjeskamertje rond, maar ze ziet een andere kamer. Een geheel nieuw gemeubileerde kamer, met een breed bed erin. Ze ziet zichzelf er staan, nog in de witte bruidsjapon, en Jochem .... Jochem .... en dan is daar de afgebrokkelde zolder in het water, dan zijn er de golven, die zo hoog kwamen, die er overheen spoelden, dan is er dat moment toen ze wist, alleen nog maar wist in haar vreselijke angst, dat er niets anders meer bestond dan dat water, en de hemel. God.

En toen was Jochem daar en hij heeft haar meegetrokken, nat en verkleumd in de grauwe boot. Dit is allemaal wat verward voor haar, maar zo moet het geweest zijn. Eerst was het haar een "misschien", maar hoe vaker ze erover denkt, hoe zekerder het voor haar wordt: toen Jochem mij van het vlot trok, moet het gekanteld zijn. We konden ons immers niet bewegen of het ging al. Ja, zo moet het gebeurd zijn.

Werktuiglijk kleedt Ellewien zich uit en het vreemde goed legt ze op de vreemde stoel en ze trekt een vreemde pyjama aan. Het goed is gewassen in andere zeep dan thuis en het heeft allemaal een andere geur. Een vreemde geur.

Ze knielt neer voor het bed, zoals ze alle avonden gedaan heeft eer ze ging slapen. Maar als ze haar ogen gesloten heeft, weet ze niets te bidden. Noch voor vader en moeder, noch voor de broertjes hoeft ze meer te bidden. Nooit meer. Zij zijn daar, waar God is en de paarlen poort. Waar de straten van goud zijn.

Voor Rita? Ellewien huivert. Nee, zelfs voor Rita hoeft ze niet meer te bidden.

Alleen ik niet. Alleen ik. O Jochem .... schreeuwt het in haar. Waarom deed je dat! Van Jochem gaan haar gedachten hogerop. Haar gebed wordt dan deze éne kreet: "O God, waarom liet U mij daar staan?"

Ellewien huivert nog, als ze in bed stapt en het dek over zich heentrekt. Nu lig ik toch weer in een echt bed, denkt ze, met dekens en lakens, in een nette kamer .... en dan stormt al het andere op haar af. De nieuwe slaapkamer, onze slaapkamer. Vandaag .... nu .... nu had ik daar moeten zijn, met .... Jochem. En dan voelt ze hem vlak bij zich. Z'n gezicht. Z'n handen. Heel z'n warmte.

Languit ligt ze tussen de schone, witte lakens. Ze probeert zich in te denken, hoe het had kunnen zijn. Nu. Met Jochem. Ze kan het zich niet indenken, maar plotseling weet ze: het doet me niets. Het beroert me niet eens. Hoe zou het ook kunnen, ik ben immers van steen nu. Ik .... ik ben immers een stenen bruid en wat .... wat zou Jochem nu hebben aan een stenen bruid?

Ellewien trekt het licht uit. De dag is toch al eindeloos lang geweest. Klik, zegt de schakelaar boven haar hoofd en uit een roodgouden gloed vloeit het donker haar tegen.

Even zinkt ze weg, in het diepe zwart, maar dan, uit dat zwart, komt het op haar afgeslopen. Het kolkende, deinende, grauwe, grijpende water. Voor ze het weet gaat ze mee, op en neer, met de zolder. Ze grijpt zich vast aan de randen van het bed. Ze hoort het water klotsen. Ze hoort het gieren van de wind. Ze voelt de sneeuw ijskoud op zich neerdwarrelen. Ze hoort stemmen. Angstige, klagende, jammerende, wegstervende stemmen. Even zingen ze, heel duidelijk. Vader donker, moeder hoog, de kinderen .... en dan schokt ze overeind, want in het donker staat daar Jochems beeld duidelijk voor haar. Hij komt uit het water, springt op het vlot, sleurt haar mee en achter haar verdwijnt het vlot met allen in de golven. Badend in haar zweet trekt ze het licht aan en met wild-angstige ogen kijkt ze in gezellig kamertje, waar alle dingen nog precies zo zijn als ze daarstraks waren. Het bloed bonst in haar aderen, het lijkt te gisten in haar hoofd en het duurt lang, eer ze de moed heeft het licht weer uit te trekken. Maar als ze het eindelijk doet, herhaalt zich vanuit het donker hetzelfde toneel, dat weer eindigt met Jochem, die de zolder deed kantelen. Was eerst alles nog vaag, ze weet nu heel precies en heel duidelijk hoe het gegaan is. Was het dan niet God? Was het dan Jochem? En toch .... en toch .... ja, het was Jochem, maar, het was ook Gods hand die haar terughield. Jochem en God. God en Jochem.

Marion slaapt onrustig, want de gedachten aan Ellewien laten haar niet los. Als ik het nu eens was. Helemaal alleen .... en ik had niemand meer .... en ik was zo maar ergens bij mensen, die ik nooit eerder had gezien .... en ik had niets meer .... niet één jurk van mezelf .... niet één gezellig dingetje .... niets meer.

De slaap wil niet komen, ze draait zich om en om in het brede logeerbed en als ze dan eindelijk even naar de badkamer gaat, ziet ze door een kier een dunne lichtstreep uit haar eigen kamertje in de gang. Ellewien is dus ook wakker. Als ze terugkomt, blijft ze dralen. Het licht brandt nog en dan, zonder aan te kloppen, doet ze heel zachtjes de deur open. In haar eigen bed zit rechtop Ellewien, met doodsbleek gezicht en verstarde ogen.

"O, Ellewien, kun je niet slapen? Ik zag het licht branden ...."

"Nee," zegt Ellewien en, in een plotselinge behoefte toch iemand deelgenoot te maken: "als ik m'n ogen dichtdoe zie ik het weer. Zie ik ze .... allemaal." Wanhopig slaat ze haar handen voor het gezicht. "En .... ik hoor ze ook allemaal. Het is verschrikkelijk!"

Marion staat voor het bed, huiverend in haar blauwe ripsfluwelen peignoir, ze heeft zich nog nooit zo machteloos gevoeld. Ze weet absoluut niets te zeggen om te troosten, of iets dat kan helpen. Ze weet niet anders te doen dan op de rand van het bed te gaan zitten. Dicht bij Ellewien. "Zal ik een poosje bij je blijven?"

Ellewien knikt ja en dan, dan steekt ze haar linkerhand naar Marion uit.

Met de wijsvinger van haar rechter wijst ze het witte streepje op haar ringvinger aan. "Hier zat m'n ring. De ring van Jochem. En nu, het is .... ik ben .... vandaag is het onze trouwdag, moest het onze trouwdag zijn. Ik ...." Abesoluut toonloos, maar daardoor juist zo intens triest, zegt ze het: "Ik ben de bruid. Hoor je het, een stenen bruid."

Het is of alles bij Marion van binnen samentrekt. Het duizelt haar. "Ellewien! Jij? En .... en .... Jochem .... is hij ....?"

"Ja." Ellewien zegt het op ijskoude toon en zo gaat ze verder ook, terwijl het Marion is of er een vlijmscherp mes door haar heengaat. "Jochem is m'n bruidegom."

Vol ontzetting fluistert Marion, wat ze zoëven bedoelde: "Ellewien, is hij ook?"

"Nee," klinkt het nog kouder.

Marion haalt diep adem. Heel diep. Er gaat iets warms en blij's door haar heen. "Maar dat is dan toch nog een geluk!"

"Nee."

"Ja maar, dan heb je hém toch nog! Dan ben je toch niet helemaal alleen. Dan kunnen jullie toch nog trouwen!"

"Nee."

"Jawel. Nu niet natuurlijk, maar over een poosje."

"Nee, het kan niet."

Marion zucht. Hier weet ze geen raad mee. Waarom is Ellewien nu niet blij, als er toch nog één lichtpuntje voor haar is? Een bang vermoeden kruipt in haar omhoog.

"Wil Jochem niet meer?"

"Jawel."

"Nou dan ...."

"Ik niet."

"Jij .... niet?"

"Nee ...." Ze schudt haar hoofd en zegt weer "nee". Ze hoort opeens weer het roepen van de buurkinderen, toen ze die eerste nacht wakker werd. "Moedér! Moedéééér!" Als ik toen niet meer was gaan slapen .... Ze denk het nu voor het eerst.

"Het is Jochem z'n schuld en ook .... de mijne." En dan vertelt ze Marion alles. Ze begint bij de roepende kinderen en van hun vlucht later in de nacht naar de zolder, die wegspoelde, ze vertelt van de eindeloze uren in het ijskoude water, toen er maar geen hulp kwam opdagen. Van hun zingen, ook van hun laatste lied die zaterdagavond thuis: "Ver boven 't prachtig sterrendak", en dan meteen is ze weer op het vlot. "En toen kwam eindelijk Jochem. Hij stapte erop. "Jij eerst," zei hij nog en toen kantelde het. Maar ik wou niet, ik was zo bang, och, ik weet het ook niet meer, ja toch wel, want toen zaten we in de boot. O, waarom moest hij dat doen? Ja, hij zette de boot af van het vlot en toen sloeg het om ...."

Marion zit doodstil te luisteren. Ze durft nog geen geluid te maken om adem te halen.

Een hele poos blijft het stil tussen hen, maar eindelijk vraagt Marion: "Ellewien .... en heb je het .... toen uitgemaakt?"

"Ja, ik wil hem niet meer zien en ik wil niet meer aan hem denken ook, want als ik aan hem denk" — haar ogen sperren zich wijd open in angst — "dan komen ze allemaal voor me, op de zolder .... die kantelde ...."

"Maar ...." probeert Marion nog, ".... hij is toch je bruidegom? Je houdt toch van hem? Hij wilde jullie toch redden? Het is voor hem ook erg." Zo vecht Marion voor de haar onbekende Jochem, met wie ze opeens evenveel medelijden heeft als met Ellewien zelf.

Ellewien haalt haar schouders op. Schudt moedeloos haar hoofd.

"Het kan nooit meer. Ik ben helemaal koud van binnen. Van steen. En mijn hart .... ook net een steen. Nee, het kan nooit meer, want wat moet Jochem met een stenen bruid?"

"Och Ellewien," pleit Marion, "dat gaat allemaal toch weer over. Je bent nu zo van streek, van alles, en dat is geen wonder ook. Toe, denk je eens in, hoe erg het voor Jochem is dat hij jou nu niet meer heeft en .... hij deed nog wel zo z'n best om je te redden."

Marion kent Jochem niet maar ze blijft voor hem vechten en zo ook voor Ellewien zelf. "Je moet je eens indenken, hij heeft misschien z'n leven wel voor je gewaagd en nu zeg jij, ga maar weg."

"Misschien, misschien als Jochem niet was gekomen, maar de helikopters ons hadden ontdekt, dat ze dan wèl waren gered ...."

Marion ziet wanhopig rond. Het is allemaal zo moeilijk, nog veel moeilijker dan ze kon vermoeden. Ze heeft het koud gekregen en ze verlangt ook wel weer naar haar bed. Maar Ellewien hier zo alleen laten, terwijl ze misschien de hele nacht niet slaapt? Of van die angstgezichten krijgt en dan weer zo alleen is?

(Wordt vervolgd.)

Beelden van en uit

NEDERLAND

★ ★

KONINGIN BIJ DE GRATIE GODS

"Leve de Koningin!"

't Was de afgetreden koningin, prinses Wilhelmina, die op 4 september 1948 deze kreet op het balcon van het Paleis op de Dam inzette.

De Koningin was nu haar dochter Juliana, Louise, Emma, Marie, Wilhelmina, 30 april 1909 te 's Gravenhage geboren en dus 39 jaar oud toen zij de troon besteeg.

Op 12 mei 1948 had Koningin Wilhelmina per radio het Nederlandse volk medegedeeld te zullen aftreden. Op 4 september d.o.v. tekende de grote dochter uit het Huis van Oranje de acte van troonafstand en toen op die zaterdag het carillon van het paleis twaalf uur had geslagen, gingen de deuren open en verscheen de moeder, die als 't ware haar dochter, de nieuwe koningin aan het volk voordroeg en naar haar opziend uitriep: "Leve de Koningin", waarop de menigte ontroerd het Wilhelmus zong. Het Wilhelmus, reeds in 1568 gedicht, pas sinds 1932 het *nationale* volkslied. En toen trad de oude koningin, 50 jaar landsvrouwe, terug en stegen de toejuichingen op ter ere van de nieuwe koningin.

Wie dit meemaakte zal het nooit vergeten.

Onwillekeurig drong zich even het bijbelse beeld op van de oude Aäron, wiens hogepriesterlijke tooi hem werd afgenomen, waarmede de zoon, de nieuwe hogepriester, werd bekleed. 't Zal wel geen gewoonte zijn geweest in die dagen dat "Leve de Hogepriester" werd geroepen, maar de ontroering van het hart moet ongeveer dezelfde zijn geweest.

Op maandag 6 september vond de inhuldiging in de Nieuwe Kerk, vlak naast het paleis, plaats. Haar woorden van toen richtten zich tot de officiële vertegenwoordiging van het Nederlandse volk, het Kabinet, de Raad van State, leden van de Eerste en Tweede Kamer, vertegenwoordigers van kerken, organisaties, in aanwezigheid van buitenlandse diplomaten, maar over de hoofden van al dezen heen tot het Nederlandse volk:

"Sedert eergisteren ben ik geroepen tot een taak, die zo zwaar is, dat niemand die zich daarin ook maar een ogenblik heeft ingedacht, haar zou begeren, maar ook zo mooi dat ik alleen maar zeggen kan: wie ben ik, dat ik dit doen mag?"

Nogmaals komt zij daarop terug:

"Overeenkomstig de bepalingen van de Grondwet ben ik tot het koningschap geroepen, maar de moed om deze roep te volgen vind ik in het vertrouwen op God en in de grote liefde waarmee ons volk mij tegemoet treedt."

Nu, twintig jaar later, mag men volkomen eerlijk zeggen, dat die liefde er nog is, misschien nog sterker spreekt. De band tussen haar en het Nederlandse volk is niet verslapt, eerder versterkt.

Prof. Pátijn heeft gelijk als hij zegt: "In Nederland moet men niet aan Oranje raken, want daar komt ellende van."

De socialisten, in Troelstra's dagen anti-monarchisten, zijn in figuren als Dr. Drees trouwe vrienden van het koningshuis geworden.

Er is in deze twintig jaar ontzettend veel gebeurd en veranderd. Ruim een jaar na haar inhuldiging moest zij op 27 december 1949 in hetzelfde paleis op de Dam de souvereiniteit over Indonesië overdragen aan Mohammed Hatta, als vertegenwoordiger der Verenigde Staten van Indonesië.

De totstandkoming van de Europese Economische Gemeenschap sluit bij een verdere politieke integratie beperking in van onze nationale souvereiniteit. De herziening van de staatkundige structuur van ons land tendeert naar een vermindering van de macht van het koningschap.

Koningin Juliana heeft met grote wijsheid, met sterke steun van haar gemaal, zoals dat vroeger heette, van haar man, zoals we nu zeggen, prins Bernhard, de spanningen van deze tijd opgevangen. De image van het koningschap is sterk gewijzigd. De radio en t.v. hebben ook dit doorzichtig gemaakt. Soms drong men zich in tot het eigen intieme van de koninklijke familie. Geen wonder dat de Koningin of de moeder eens uitriep: "Heb ik niet het recht, mijzelf te zijn?"

Soms scheen het alsof de geest van deze tijd, der Geist der stets verneint, ook vat zou krijgen op de verhouding vorst-volk, maar zodra de gevaren opdoemden van verkilling, resoneerde in de harten van het Nederlandse volk de soms verscholen liefde voor het Oranjehuis. Meer Orangisten dan monarchisten, is van de Nederlanders gezegd, en niet ten onrechte.

Vandaag is prins Maurits gedoopt. Zoon van prinses Margriet (in Ottawa geboren) en Pieter van Vollenhoven, een gewone jongen uit ons volk. Zelfs niet van adel. Dit huwelijk zou onder koningin Wilhelmina niet denkbaar zijn geweest. Zelfs dat van onze kroonprinses Beatrix met prins Claus waarschijnlijk niet. Het geeft een onvertekend beeld van de veranderingen, die in de afgelopen twintig jaar plaats vonden.

Onze koningskinderen mochten in de eerste plaats hun hart laten spreken en de ouders waren verstandig genoeg er de protocolaire dwang voor te doen wijken.

Dit sloot verdriet niet uit.

Bij het huwelijk van haar tweede dochter met een Spaans edelman zei koningin Juliana:

"Toch geloof ik dat deze pijnlijke ervaringen een louteringskuur zullen blijken te zijn, die onze saamhorigheid uiteindelijk zuiverder zullen maken."

Juliana heeft door haar echtheid van optreden een sterk persoonlijk accent gelegd in haar verhouding tot het Nederlandse volk. Heel anders dan haar moeder weer, die voor alles Hare Majesteit bleef.

Slechts één keer hebben wij een scherp woord over haar tong horen glijden, toen zij bij een t.v.-interview op het paleis Soestdijk op een vraag van een Britse reporter: "Of zij zou aftreden ten gunste van Beatrix" terugbitste: "That's nonsense!" Twintig jaar is geen officiëel jubileum.

Als zodanig is het dan ook niet gevierd. Daarvoor zullen we, als het God belieft, moeten wachten tot 1973. Op de dag dat zij twintig jaar koningin was, en haar schoonzoon prins Claus zijn 42ste verjaardag vierde, onthulde Juliana in het Wilhelminapark te Utrecht een bronzen standbeeld van haar moeder. Het werk gaat door. De tijd staat niet stil.

Zeer in het bijzonder in deze dagen van dreigend communistisch imperialisme, van dwang, terreur en censuur is er alle aanleiding om de zegen van een twintigjarige regering door een koningin "bij de gratie Gods" niet te verzwijgen.

Van Godt wil ick belijden
En zijner grooter macht,
Dat ick tot gheenen tijden
Den Coninck heb veracht:
Dan dat ick Godt den Heere,
Der hoogsten Majesteit,
Heb moeten obediëren
In der gherechtigheyt.

Cn.

H.M. KONINGIN JULIANA
besteeg 20 jaar geleden de Troon, na het aftreden van Koningin Wilhelmina.

Z.K.H. PRINS CLAUS
vierde op 6 september jl. zijn 42ste verjaardag.

Report of Women's "Busjes" Action of the London District of Spring 1968

Yes ladies, you are reading correctly "Spring 1968". But let me explain, because it is with a definite purpose that you get this late report. Some of our congregations did not do so well this spring and we hope that on seeing the spring results in the paper now, and the fall results a few weeks from now, we will see a favourable change. Let us all try to do better while the following amounts are still fresh on our minds:

Aylmer	$158.10
Ingersoll	$ 33.33
London	$388.11
St. Thomas	$151.77
Strathroy (East)	$188.59
Strathroy (West)	$206.34
Woodstock	$ 88.00

The Committee.

The Experimental City

by ATHELSTAN SPILHAUS

A federal commissioner recently expressed an opinion typical of the "hopelessness approach" to city problems when he said, "We cannot, even if we would, dismantle the urban complex." I disagree completely. The overgrown urban complex must be selectively dismantled and dispersed if we are to cure the ills of the megalopolis.

Half of the people in the United States live on 1 per cent of the land, and there is a continual drift to the big cities. Urban renewal encourages the increase in the size of the cities. Two-or-three-storey slum buildings are torn down, and sterile, high-rise, so-called low-cost housing brings more people into the centre of the city than ever before, compounding the problem.

I propose, as a corrective, development of a system of dispersed cities of controlled size, differing in many respects from conventional cities, and surrounded by ample areas of open land. The proposed Minnesota Experimental City will be a prototype.

People like to live in cities. Dispersal does not mean that the whole United States is to become a single sprawling suburb, such as California is becoming. Dispersal refers to cities big enough to offer the advantages of city living yet small enough not to be subject to unplanned overgrowth. Each, with its surrounding reserved land, would be a separate unit.

If the present 200 million people in the United States were living in 800 cities with a population of a quarter million each, and if these cities were scattered evenly across the United States, we would not have the pollution, the traffic congestion, the riots, and many of the other ills that develop when cities become too large.

If the need for dispersal is urgent in the United States, it is even more urgent in the world as a whole, especially in those countries where the birthrate is much higher than ours.

Let us look ahead and suppose that the world population, if we do nothing about population control, reaches 15,000,000,000 by A.D. 2068. And let us assume that our technology permits us to build cities on any solid land, from Antarctica to the tropics, from desert to rain forest. The area of all the continents is about 2,300 million acres. If we built cities of controlled size, dispersed throughout the world, there would be 60,000 cities of a quarter of a million people each, and each such city would be surrounded by 40,000 acres, or 64 square miles, of open land. The alternative of allowing the present big cities to grow unplanned, would mean that vast tracts of the earth's surface would be uninhabited and the urban complexes would be intolerable.

More than 200 "new cities" are either in the design stage or under construction in the United States. Most of them are satellites of existing urban complexes. But the Minnesota Experimental City described in this article by Athelstan Spilhaus, president of the Franklin Institute, Philadelphia, is different. Built on open land far from any existing urban centre, it will house a quarter of a million people and the industry and commerce needed to support them, bringing a radical approach to housing, transport, pollution and other urban problems.

Cities in the Desert

The advent of atomic power opens up the possibility of building verdant cities even in desert areas, if these areas are near the sea. An atomic plant which would generate a million kilowatts of electricity could distil 500 million gallons of fresh water from seawater and, from the residue, make enough fertilizer to grow the food to feed the entire populations of ten cities the size of the proposed experimental city.

We must try these schemes and others that will emerge. The place to try them is in new experimental, dispersed cities, such as that envisaged in the Minnesota plan.

Early in planning the Minnesota Experimental City we set some guidelines. (i) The ultimate maximum population would be a quarter of a million. The community would be (ii) economically viable as a unit of the U.S. economy, (iii) truly experimental, (iv) at least 100 miles from any major existing urban centre, and (v) a densely populated centre surrounded by open land. This surrounding land, which would have an area perhaps 100 times that of the densely populated centre, would be used for forests, outdoor museums, recreation, or agriculture, or just left as a rural area.

Plans for building the Experimental City differ in many respects from plans for building other kinds of cities. Conventional cities grow above the ground, and as they grow, and as people demand transportation, power, water, gas, and sewers, the ground and rock underneath the city are tunnelled for subways or the streets are dug up and the utility lines are buried. In the Experimental City the whole substructure will be planned and excavated, and the power lines and utility lines will be installed, before the city is built. Knowledge that the city is to be of a certain size will make this possible.

Costs of all city services will be part of the rental, occupancy charges — the "hotel bill" — for individuals, businesses, or industry in the city. Much of the equipment for servicing the city will be invisible and inaudible underground. Water and building materials can be stored there. Heating plants and cold-storage facilities can be located there. Underground pipelines can carry out solid wastes conventionally carried by trucks. Snow or rainwater from the streets can be channeled to underground reservoirs.

All the buildings in the Experimental City will be constructed of the newest light-weight materials, and modular techniques of assembly will be used. The average useful life of a building has been estimated to be between 20 and 30 years. All buildings in the Experimental City will be designed with this in mind, and methods of construction that leave permanent outmoded monuments or later require the services of the wrecking crew will be abandoned. We will get away from the idea of building forever and, instead, will build for living, recognizing that people have continually changing desires.

The disassembly of buildings will resemble the disassembly of an erector set. Reusable components of the building will be swallowed by the city's substructure. There will be no cluttering of streets with cranes and other moving equipment. In building new structures, the process will be reversed. Materials will be lifted from the substructure into the middle of the site, and adjacent activities will not be disturbed.

Certain parts of the Experimental City probably will be domed, so that the advantages and disadvantages of totally enclosed cities can be determined. It is our current view that not all of the city should be domed. Doming only a part of it will enable us to determine the extremes of climate under which total enclosure is economical and acceptable.

From Gas-Buggy to Computer-Controlled Pod

One of the most pressing problems of our urban living is transportation and the use, care, parking, and garaging of the private automobile.

How can we provide people with a transportation system that facilitates the desirable social relationships which constitute the joy of city living yet does not have undesirable side effects?

What people basically like about the private automobile is the fact that it is a small pod and gives them a sense of privacy in a world where any kind of privacy is becoming a scarce luxury. They also like the automobile because it takes them from where they are to where they want to go without stopping where everybody else wants to stop. But when so many automobiles crowd the streets that we cannot move because of traffic jams, and when our average speed in a pollution-producing, many-hundred-horsepower vehicle is 8 miles an hour, it is time to look at the alternatives.

Now in the process of design are many systems that can move people in motorless, driverless, noiseless, semi-private pods, computer-controlled so that the passengers travel from where they are to where they want to go without stopping. If you want to go to the store you don't go to the station and then walk to the store: your pod is sidetracked right into the store. The various systems have a common denominator: they are driven by a propulsion system built into the track. The pods are inexpensive, thus many of them can be used at the same time. Moving sidewalks, moving platforms, and other wheelless systems are all technically feasible. One important concept that has emerged in our discussions is this: if we are to use mass transportation in the Experimental City it should be free, like elevator service. You don't pay a fare to ride vertically in an elevator. Why should you pay a fare to ride horizontally? The cost can be embodied in the service costs of the city.

Among the greatest innovations that can be tried in the Experimental City are the new technologies in communications that have been developed but not yet put to practical use.

The current view is that radio frequencies should be reserved for purposes, such as communication to or from a vehicle in motion, where wires are not feasible. The substructure of the Experimental City would be wired, and coaxial cable would reach to every point where, conventionally, there would be a telephone. These wires and cables can be planned and located in the substructure even before we have a clear-cut idea of what terminals, picture-phones, computers, facsimile machines, and the like may ultimately be needed.

Urban renewal in its worst manifestations is the construction of the slums of the future. Many people in the present overgrown cities might like to move out into new complexes which provided the advantages of city life without the physical and social distress. Many others whom the authorities say they cannot move have never contemplated moving because they have been trapped, lacking the opportunity to go anywhere else. The fact is that most of those who can afford to do so have already fled the cities, to suburbs that will become the slums of tomorrow.

We must build a city for today's city-dwellers and suburb-dwellers to go to. We must provide people with a different choice, not just that between life in a dirty overgrown city with suburbs or a completely rural existence. We can provide a middle choice — clean cities of controlled size, with plenty of space and an exciting new environment.

(Unesco Features)

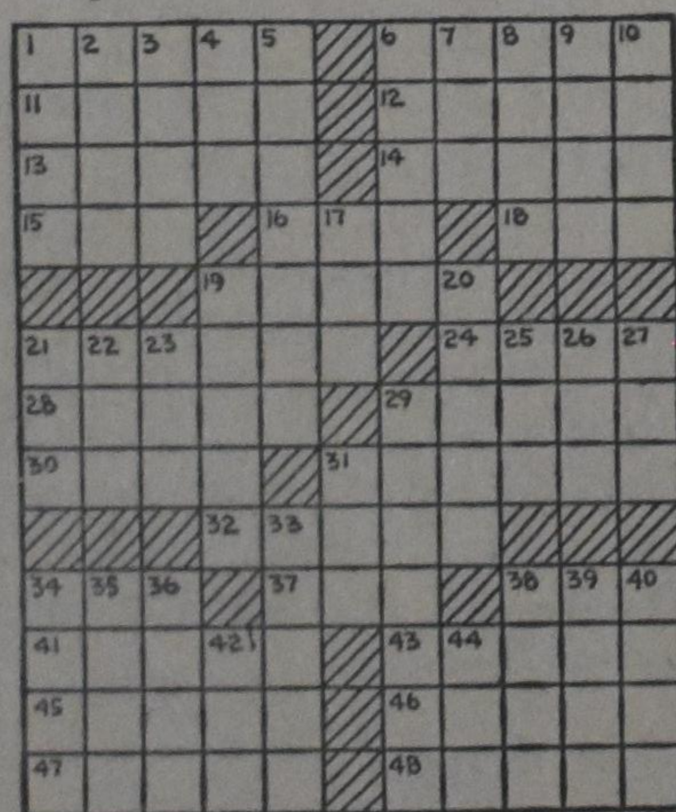

IT'S HIGH-RISE, but not apartments. This $1,000,000 lift bridge makes a shortcut for truck traffic to waterfront industrial area of downtown Toronto. The small tower at the right is operator's cabin.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Chef's specialty
6. Form
11. Sharp
12. Serranid fish
13. Head of the tribe
14. "Rigoletto," for one
15. French pronoun
16. Newt
18. Man's nickname
19. Small flies
21. Encounter
24. Immense
28. Portion
29. Having threads
30. Sharp, metallic sound
31. Rubbish
32. Live
34. Prelate: abbr.
37. Rodent
38. Arabian garment
41. Girl of song from "West Side Story"
43. Live coal
45. Satire
46. Elevate
47. Accumulate
48. Small barracudas

DOWN
1. American Indians
2. Dull pain
3. Part of a Thorton Wilder title
4. Took a meal
5. Protection from attack
6. Dred or Sir Walter
7. Leap
8. Afresh
9. French priest
10. Nestling
17. "In the fire" item
19. Chasm
20. Kind of key
21. Cleopatra's serpent
22. Greek letter
23. Preserve
25. Eskimo knife
26. Kind of mask
27. Before
29. Rankles
31. Inlet
33. Of interest to radiologists
34. Bowfin
35. Brewer's yeast
36. Malayan boat
38. Nichols' hero
39. Finest
40. Olympian god
42. Those in power
44. Cartograph

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

VAN ANDERE DRUKPERSEN

"EEN SCHIP OP HET STRAND IS EEN BAKEN IN ZEE"

Over een enquete

Nederlands grootste vakcentrale, het socialistische NVV streeft al geruime tijd naar eenheid van vakorganisatie, in die zin dat de twee andere grote centralen, NKV en CNV, een fusie met het NVV zullen aangaan.

Tot nu toe hebben de roomse en de christelijke organisatie de boot afgehouden. Wel kwam er steeds nauwere samenwerking, terwijl men van het NKV de indruk krijgt, dat het niet ongenegen is na een zekere overgangstijd tot fusie te komen. Het CNV stelt zich wat gereserveerder op.

Het NVV heeft nu een nieuwe stap gedaan om het grote doel naderbij te brengen. Het heeft de Nederlandse Stichting voor de Statistiek een enquête laten instellen onder NVV-, NKV- en CNV-leden en ongeorganiseerden over de vraag of zij al dan niet voor volledig samengaan van de grote vakcentralen zijn. De uitslag van de enquête was, dat de meerderheid van de ondervraagden zich voor zulk een samengaan verklaarde. Bij het NVV was 70 procent voor en 15 procent tegen, bij het NKV waren deze percentages 71 en 29, *bij het CNV 56 en 36.*

Van degenen die bij categorale bonden zijn aangesloten en dus buiten de drie grote vakcentralen vallen, was 86 pct. voorstander van fusie en van de thans ongeorganiseerden was 49 procent voor een fusie, 17 procent tegen en 34 procent had geen mening.

Praktisch bij alle categorieën en bij alle gezindten zou dus een meerderheid voor fusie zijn. Geen wonder, dat het NVV zich sterk maakt met deze uitslag!

Nu valt op de cijfers nog wel wat af te dingen. De enquête wordt aangeduid als een bliksemonderzoek. Die snelheid zal de grondigheid niet ten goede zijn gekomen. Het aantal proefpersonen schijnt 509 te hebben bedragen. Ook wanneer men aanneemt, dat de Nederlandse Stichting voor de Statistiek bij de keuze van deze mensen zeer objectief te werk is gegaan, doet dit getal wel een beetje twijfelen aan de wetenschappelijke waarde van de verkregen uitslag. En om nog één punt te noemen: wij weten niet, hoe de vragen precies waren geformuleerd. Een suggestieve formulering kàn de antwoorden in een bepaalde richting sturen.

Maar ook wanneer wij al deze faktoren in rekening brengen om de onzekerheidsfaktor eventueel zo groot mogelijk te maken, blijft toch de uitslag veelzeggend. Immers, al zouden bij een breder en dieper onderzoek de percentages iets verschuiven, het is weinig aannemelijk dat zij totaal omvergeworpen zullen worden.

Daarom is het toch wel zaak, er eens even bij stil te staan.

Dat de leden van het NVV in grote meerderheid voor samengaan zijn, wekt geen verbazing. De 15 procent die zich ertegen verklaarde, zal wel gedreven worden door de vrees dat het NVV door de fusie iets aan socialistische strijdbaarheid zal inboeten.

Bij het NKV verhouden voorstanders en tegenstanders van fusie zich ongeveer als twee staat tot een. NKV-voorzitter Mertens verklaarde: "Het is een goede zaak dat de vakbeweging wat meer van enquêtes en opiniepeilingen gebruik gaat maken." Hij was er niet verbaasd over dat samenwerking "in welke vorm dan ook" een behoorlijke bijval vindt onder de leden van het NKV.

De heer Borstlap, vice-voorzitter van het CNV, hechtte wat minder waarde aan de uitslag, omdat ze z.i. teveel faktoren van onzekerheid bevatte. "De resultaten geven hoogstens een indicatie over de vraag, hoe in Nederland over deze zaak wordt gedacht," aldus de heer Borstlap. Overigens vroeg ook hij zich af, wat de ondervraagden precies onder samenwerking hebben verstaan.

NKV en CNV zijn nu ieder zelf ook bezig met een soortgelijke enquête. De uitslag van die van het CNV wordt eerst volgend jaar verwacht.

De kans is groot, dat deze opiniepeilingen het samengaan van de drie vakcentralen wel degelijk zullen bevorderen. Men richt zich immers hoe langer hoe meer naar de inzichten van de meerderheid. Echt democratisch.

Mogelijk is de CNV-leiding niet helemaal gelukkig met de resultaten van de huidige enquête. *Intussen heeft men zelf deze tendens in de hand gewerkt. Het CNV aanvaardt praktisch ieder die zich als lid aanmeldt.* Het heeft een urgentieprogram uitgewerkt, dat maar heel weinig verschilt van dat van NVV en NKV. Er is al een sterk toenemende samenwerking, die soms bedenkelijke vormen aanneemt. We herinneren aan de massale demonstratieve bijeenkomst te Utrecht, waar ook de leden van het CNV optrokken achter borden en spandoeken met leuzen van uiterst bedenkelijk karakter. Het is helemaal niet zo vreemd, dat bij een dergelijke gedragslijn steeds meer aangesloten leden gaan denken dat men toch best helemaal kan samengaan.

Een christelijke organisatie moet haar pretentie waar maken. Zij moet haar programma en haar praktijk normeren aan het volle Woord van God. Dan zal het "*gij geheel anders*" duidelijk naar voren komen.

Dat zal allicht ledenverlies brengen in de huidige situatie, maar slechts met dit uitganspunt en deze doelstelling, strak gehandhaafd, kan een vakorganisatie een zoutend zout zijn in de samenleving.

Het CNV heeft sinds lang een andere weg gekozen. Een weg waarop de verschillen met NVV en NKV steeds geringer zullen worden.

Vroeg of laat zal het einde van deze weg in zicht komen. Hoe dat eindstadium er zal uitzien, is nauwelijks onzeker.

—*"Nederlands Dagblad"*

De vervolgingen in Rusland

Enige tijd geleden publiceerden wij in "De Wekker" het uitvoerige bezwaarschrift dat door familieleden van vervolgde gelovigen op 15 augustus 1967 is gezonden aan de Secretaris-Generaal der Verenigde Naties. Deze zaak is opnieuw aan de orde gesteld tijdens het bezoek van premier Kosygin aan Stockholm (in dezelfde tijd dat de Wereldraad van Kerken zijn vierde Wereldassemblee hield in Uppsala).

Het in Stockholm gevestigde bureau van de Slavische Zending richtte zich bij die gelegenheid tot de minister-president van Zweden, met het verzoek een ingesloten schrijven aan de heer Kosygin te overhandigen en met hem te spreken over de planmatige godsdienstvervolging die in Rusland niet alleen voortduurt, maar nog steeds toeneemt.

Er wordt op gewezen dat de Sovjetregering het in het schrijven aan Oe Thant vermelde onrecht op geen enkel punt heeft kunnen weerspreken.

Daarentegen zijn sedert de verzending van dit stuk de zwarigheden voor de vervolgde groepering nog toegenomen. De inzenders hadden dat trouwens wel verwacht. Dat ze desondanks zich tot Oe Thant wenden, en hun document naar de vrije wereld smokkelden, was in de hoop dat de regeringen en kerken in het Westen zich eens duidelijk zouden uitspreken, zodat ze daardoor in hun zware strijd om vrijheid van godsdienst gesteund zouden worden.

Samenvattend werd aan de minister-president verzocht, bij Kosygin aan te dringen op: (1) vrijheid voor de christenen om hun God te dienen zonder het risico van représailles en gevangenneming; (2) het recht van christenouders om hun kinderen op te voeden in overeenstemming met hun christelijke overtuiging.

In de voor Kosygin bestemde brief wordt onder verwijzing naar het document van 15 augustus 1967 gewaagd van de wrede vervolging en van de droefheid en verontwaardiging daarover in Zweden en andere landen.

Wij hadden gehoopt, aldus deze brief, dat toen u premier werd, er in uw progressieve land een meer democratische regeringsvorm zou komen, ook met het oog op de godsdienst. In plaats daarvan is **in de zestiger jaren de vervolging** der christenen nog uitgebreid. Nog steeds worden christenen gevangen genomen. In sommige plaatsen wordt gedreigd met verbranding van de woningen en met deportatie van de kinderen naar afgelegen oorden. "Dit herinnert ons aan het stelsel van de dertiger jaren".

Er wordt zelfs gedreigd met gevangenneming van de moeder, als de gezinnen zich niet laten corrigeren en met hun godsdienstige gebruiken ophouden. De vader van de aldus bedreigde gezinnen zit meestal reeds in de gevangenis.

Het schrijven aan Kosygin wijst er verder op dat in het voorjaar van 1968 een groot aantal nieuwe arrestaties heeft plaats gevonden in verschillende delen van de Sovjet-Unie. Het zendingsbureau aarzelt niet hieraan toe te voegen: "Het maakt een indruk van zwakte in de sociale structuur van uw land, wanneer enkele duizenden eenvoudige christen-mensen aldus moeten worden behandeld als vijanden van de maatschappij".

De brief besluit met het tweevoudig verzoek om vrijheid van godsdienst en vrijheid van opvoeding, waarbij verwezen wordt naar de artikelen 18, 19 en 20 van de — ook door Rusland aanvaarde — V.N. verklaring van de "rechten van de mens" . . . .

"De Wekker" J.C.M.

Jacob A. Malik, de Russische vertegenwoordiger in de Veiligheidsraad luistert naar de klachten over vervolgingen in Tsjecho-Slowakije.

DATUM CENTRALE

September 21	Classis Hamilton Diaconal Conference in First Chr. Ref. Church, Hamilton.
September 21	Christian Educational Centre, Hamilton, Ont. Children's Matinee Mary Poppins.
September 25	Summer Fellowship Program, Knox Presbyterian Church, Toronto, 630 Spadina Rd. Dr. Joel H. Nederhood will be one of the speakers.
September 26	Special welcome evening by the Student Club, First Chr. Ref. Church of Kitchener.
September 28	All-Ontario CLAC Rally, Toronto Distr. Chr. High School, Woodbridge. Speakers: Dr. H. Hart, "The democratic way of death re-examined", and Dr. W. Fitch, "Let's go for broke".
October 3	Dedication of the new addition to the Hamilton District Christian High School.
Oct. 5	Federation of Christian University Societies sponsors two lectures (10.30 a.m. and 4.00 p.m.) by Prof. Dr. Calvin Seerveld. Topic: "How and how not to read the Bible." Place: Toronto. Particulars will be advertised later.
October 7	A.A.C.S. Meditative Convocation Evening, 8 p.m., Rehoboth Christian Reformed Church, Toronto.
October 9	Christian Action Foundation, Hamilton, Ont. Membership meeting.
October 19	Fall Banquet, Christian Education Centre.
October 31	Reformation Rally, Wellandport Chr. Ref. Church.
November 2	Opening van de Nederlandse Bazaar in Toronto.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

THE STRUGGLES OF A DUTCH IMMIGRANT

by TED REITSMA

(III)

LIFE IN ALBERTA

After supper, upon learning that we were planning to settle in Alberta, Mr. Dykema offered work for one of us and felt sure that his brother-in-law would hire the other. He thought we would do better around Granum than farther south, where crops had been a complete failure because of prolonged drought. The pay would be $40.00 per month with room and lodging. We both gratefully accepted.

In the course of the conversation, Mr. Dykema expressed his relief as having me under his roof. His brother had written him from Holland, asking about me, but as he had no news at all from me, he was beginning to wonder whether I was alive or dead. By now I had been in Canada for over a year, had travelled 8000 miles and was happy to have found a place I could call Home.

When the fall season was over, we stayed at Granum working during the winter months, just for our room and board, as there was obsolutely nothing else to do.

The 1914 war was on, threatening to engulf the whole world to satisfy Kaiser Bill's ambitions.

The winter passed very quickly and pleasantly. We got to know all the Dutch settlers in Granum and Monarch through church and social activities and were gradually becomng one of them.

Spring and the seeding season came along. I went to work with Mr. Poelman, while Lubbe worked with Mr. Willemsen until we joined a large threshing outfit in the fall. The huge steam propelled threshing machine fascinated us. Such speed of threshing grain we had never seen. More than 2000 bushels of golden wheat passed through that machine every day.

The crew of men were happy although the work was hard and the hours long. For five dollars a day, considered high wages in those days, from sun-up to sundown, with a coffeebreak at 9 a.m. and 4 p.m., the men worked 62 days to gather up a bumper crop, the like of which I had never seen before.

Among the workers were two Dutchmen from Neerlandia, who called themselves "homesteaders". Mr. Anema and Schurman had taken land 400 miles to the north. Whenever they could, they had talked to us about the wonderful country they lived in and invited to go and see this part of Alberta, which they claimed entirely different from the open prairie we had seen so far.

After a bit of hesitation we agreed to go, boarding the train with them on October 28th, arriving in Edmonton the next day, after a stop-over at Calgary. Edmonton at that time did not look very inviting. It was nothing but a jungle of shacks with very few modern buildings . . . It seemed to us at that time that the whole city had spread between the CPR and CN stations.

We took the train from there for Clyde, travelling the 40 miles between Edmonton and this little place at the huge speed of 10 miles per hour. A team of mules harnessed to a six-seat democrat was waiting to take us another 20 miles further, to a place called Dusseldorf and we had to walk another twenty miles to reach Neerlandia, the place of our dreams.

What a trip! With 80 pounds af baggage slung on our back, on a narrow trail full of potholes, in the dark of the night, for it was dark by then, at times through heavy timberland, we managed to "follow the leader", Mr. Anema, and arrived at his house at 3 o'clock in the morning . . .

After greetings were over, his good wife served coffee and lunch and assigned us to our sleeping quarters. Needless to say that we needed no sleeping pills that night. As soon as my head hit the pillow, I fell asleep and never woke up before dinner time the next day. The happy noises of the children finally compelled us to get up.

As we looked around the scenery, we could see nothing but heavy bush surrounding us. If prairie land did not appeal to us, this bushland was just about frightening us.

(To be continued.)

International Survey Task Stretches 5,525 Miles

Along the Canada-USA Boundary

At Beebe, Quebec and Beebe Point, Vermont, above, the international boundary runs up the middle of the road.

Checking the boundary on its journey across the continent, as it cuts through private houses, a monastery here, a gas-station there, or as it runs parallel with precipitous mountain slopes, along eroding river banks, over the soft ooze of marshes and past other natural and man-made obstacles to surveying, is a year-by-year field activity for the staff of the commission. Meticulously, with modern scientific instruments and techniques, they measure, traverse and triangulate to keep the boundary exactly known at all points and well marked by monuments of the utmost permanency.

Keeping strict mathematical control of the 5,525.1 mile-long boundary line that divides the world's most valuable piece of real estate is a continuous task for the Canada-United States International Boundary Commission.

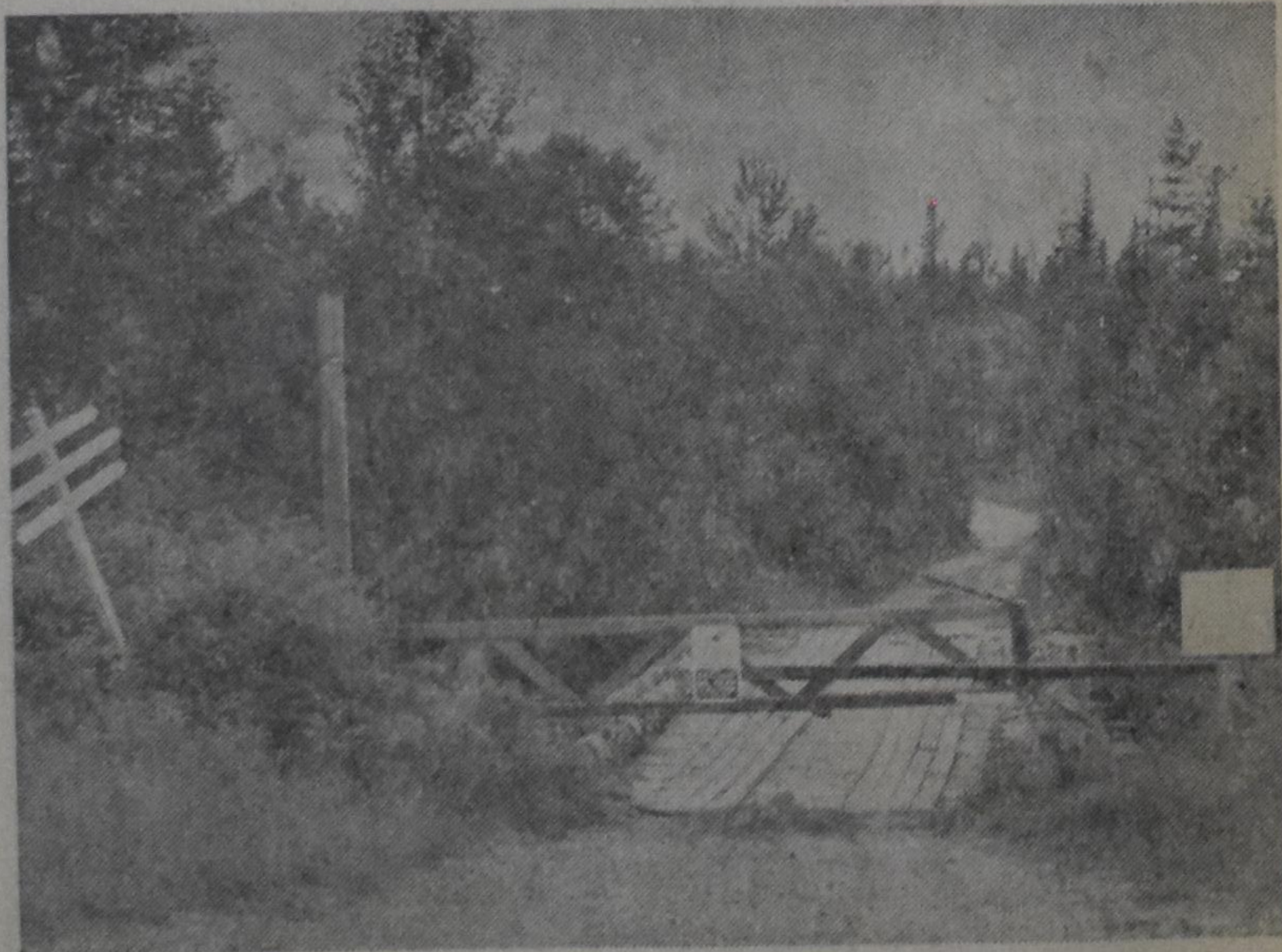
Along this far-reaching, neighborly border, stretching west from Atlantic to Pacific then north to the Arctic Ocean, the survey engineers of the commission maintain many thousands of markers that delineate the international boundary along its varied course. Through dense forests, across broad lakes, atop towering mountain ranges and over rich grass and farmlands runs a combination of a 20-foot-wide swath cut through vegetation, lines of floating marker buoys, and solid weather-impervious monuments set from hilltop to hilltop, all serving to amicably join, rather than separate, the territories of two major nations.

Yet this long international boundary remains a friendly division. Citizens of both countries move freely across the border without visa or passport and its often casual acceptance is itself a prime example of strong cultural and economic bonds stretching vertically over the face of temperate North America.

—John Ough

At Niagara Falls the Rainbow Bridge linking Ontario and New York State has the international boundary painted on the sidewalk and marked by flags.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

Deserted border crossing over the headwaters of the St. John River between Quebec and Maine is an old logging road leading into uninhabited forest wilderness.

BELOW: Where the boundary between Alaska and Yukon runs through a rugged mountain region.

"Vader Van den Berg" en zijn prostituees*

Bij de begrafenis van de vermoorde prostituee Barbara zag ik op de voorste rij een stijlvolle oudere heer plaatsnemen, met een forse sik à la Wijnkoop.

Hij zat er bij als iemand van de familie. En in zekere zin was hij dat ook, want meneer J. H. van den Berg (75) wordt door de meisjes van de Amsterdamse warme buurt, maar ook door de jongens, de kamerverhuursters, de kelners en de buffetjuffrouwen, nooit anders genoemd dan "vader".

Hij kent ze allemaal. En allemaal kennen ze hem. Ik heb de proef genomen, in een café op de Zeedijk heb ik quasi achteloos zijn portret op een tafeltje gelegd. Het effect was elektriserend. "Maar dat is vader!" riep een vrouw die al dertig jaar in het leven zat. En een meisje, dat naast haar kwam staan, zei met het vuur der overtuiging: "Dat is een edel mens!"

Tegen meneer Van den Berg zeggen ze: "Vader, in de hemel krijgt u een góuwen stoel." Dan lacht meneer Van den Berg en hij zegt: "Die wil ik helemaal niet hebben!"

Voorlopig neemt hij genoegen met nederiger zetels. "Als ik 's nachts door de buurt trek, ben ik wel eens moe en dan ga ik zitten slapen op een stoep of een vuilnisvat. Na een tijdje schiet ik wakker en denk: Kom, ik moet weer eens verder.

De straten en steegjes tussen Singel en Geldersekade, de bordelen, de huizen met de roze lampjes, dat is het arbeidsterrein van meneer Van den Berg. 's Nachts om twee uur, als het met de nering duidelijk minder wordt, begeeft hij zich op pad.

Hij heeft zich tot doel gesteld meisjes uit het leven te halen. En als dat niet meteen wil lukken: "Het is al belangrijk dat ze hun hart kunnen uitstorten en weten, dat er iemand is die ze liefheeft."

Ook in de café's komt hij. Niet lang geleden verscheen hij bij een caféhouder, aan wie hij al eerder een bijbel had uitgereikt. De man had het boek een plaats gegeven tussen de drankflessen.

"Ik las aan de mensen een hoofdstuk voor, maar het was wat schemerig en mij ogen zijn niet meer zo best. Daarom vroeg ik aan de baas: Wilt u niet even lezen? De man pakte zijn boek, sloeg de tekst op en begon. Maar opeens brak hij af, keek de kring rond en zei stomverbaasd: Zitten we hier nou in de kroeg of in de kerk?"

Twaalf jaar geleden is meneer Van den Berg zijn werk in de buurt begonnen. Hij was diaken geweest van de Gereformeerde Kerk Vrijgemaakt, hij had evangelisatiewerk gedaan in de Jordaan. Maar op een dag werd hij gekweld door het woord van Jezus, dat hoeren en tollenaren—zeg voor deze tijd maar souteneurs—ons zullen voorgaan in het Koninkrijk Gods.

"Nou ben ik van mijn geboorteuur af kerklid en ik dacht: Als dat zo is—en dat is zo!—dan moet ik ze dat vertellen. Dus, ik dacht; Ik ga daarheen. Moeilijk? vraagt u. Ontzettend! Ik ging met een bang hart. Op een zondagavond zei ik tegen mijn vrouw: Ik ga met Hans, dat is mijn kleinzoon, nog wat wandelen. Ik zei niet waar we naar toe gingen. Het vroor dat het kraakte, we gleden meer dan we liepen.

De jongen voelde blijkbaar dat er wat aan de hand was, want hij vroeg opeens: Opa, waar we naar toe gaan, doen ze me daar niks? Ik zei: Nee jongen, waar we naar toe gaan, daar doen ze je niks. Maar ik wist echt niet wat ons te wachten stond. Ik was nog nooit in donker Amsterdam geweest.

We gingen naar de Spuistraat. Het eerste huis dat we bezochten, daar zaten in de achterkamer vier meisjes. Zó als we daar binnenstapten zei een van de meisjes: Wat een leuke jongen, is dat uw kleinzoon?

Ik zei: Ja, dat is mijn kleinzoon, en ik heb voor jullie een bijbel meegebracht. Die krijgen jullie van mij cadeau, op voorwaarde dat je hem leest. Anders neem ik hem terug. Willen jullie hem hebben?

Ze zeiden: Ja meneer!

Door het vuur

We hebben nog een poosje gepraat, je kent die wereld niet. Het was mijn bedoeling, ze voortaan geregeld te bezoeken. Schuin aan de overkant stond een meisje op de stoep. Ik liep met mijn kleinzoon die stoep op en zag dat ze schrok. Ze vroeg: Waar moet dat kind zolang blijven?

Ik zei: Ik wil graag met je spreken en daar mag mijn kleinzoon bij zijn!

Ik moest door het vuur, kijken hoe de ontvangst was. Dat viel mee, ook hier. We zijn ook nog in een café geweest, daar raakte ik in gesprek met een paar mensen van gereformeerde afkomst.

Ik vertelde ze dat ik lid was van de Gereformeerde Kerk Vrijgemaakt. Ze zeiden: Maken jullie het eerst maar onder mekaar in orde, dan volgen wij wel.

De tweede avond, weer een zondag, kwam ik bij een vrouw op het Oudekerksplein. Nog voor ze een woord had kunnen zeggen, haalde ik een boek te voorschijn, "Mensen rondom Jezus" van dominee Bavinck. Ik zei: Ik heb een boek voor je, dat krijg je van me cadeau.

Ze zei, Cadeau, cadeau, bent u boekhandelaar?

Ik zei: Nee, ik werk in de meubelen.

Ze zei: Nou schat, kom dan maar naast me zitten.

Ik zei: Dat is goed, ik kom naast je zitten, geef dat boek maar hier dan zal ik een stukje voorlezen. Ik heb haar de geschiedenis verteld van Jezus en de overspelige vrouw. De vrouw die door de toenmalige kerkelijke leiders tot Jezus werd gebracht, omdat ze Hem wilden vangen. Want volgens de wet moest zo'n vrouw gestenigd worden.

U had dat moeten zien. Spanning! Ze zei: Ik moet er niet aan denken dat ik doodgestenigd zou worden! Toen ik uitverteld was, vroeg ze: Ziet u al zegen op uw arbeid? Enige tijd later is mij gebleken dat ik bij deze vrouw niet meer behoefde terug te komen, want ze was uit het bedrijf gestapt.

Meneer Van den Berg is meubelfabrikant, maar hij bewoont geen villa aan de Goudkust. Hij zit driehoog in een eenvoudige buurt, de Frederik Hendrikstraat. Hoe heeft zijn omgeving zijn activiteiten opgenomen?

"Op een dag zei een van mijn familieleden: Jo, ik had liever dat je hier niet meer kwam. Ik zei: Meid, wat heb ik dan wel gedaan? Ze zei: Als jij uit die bordelen komt, en je stapt hier binnen, dan zeggen de mensen: Kijk, daar heb je die hoerenloper. Ik zei: Ze hebben gelijk, ik ben de grootste hoerenloper van Amsterdam!"

Moeilijker werd het, toen men, o schrik, erachter kwam dat hij zijn beschermelingen ook financieel steunde. Ze zeiden tegen mijn vrouw: Die man van jou steekt duizenden in de onderwereld en jij hebt niet eens een verfje op je keuken!

Op een dag stuurden ze een psychiater op mij af. Die man zei: Als zakenman kunt u zich dit toch niet veroorloven?

Ik zei: Aan het geld van de zaak kom ik niet. Het is alleen mijn eigen geld dat ik gebruik. Maar hoe is het nou met u? U woont in een duur huis achter het Concertgebouw. U rijdt in een dure auto. Uw vakanties brengt u door in het buitenland. Dat zijn allemaal dingen die mij niet interesseren. Ik besteed mijn geld liever op deze manier! — Ik heb hem nooit meer gezien, en met mijn familie is het al lang bijgelegd.

Gordijnen open

Ik zeg altijd: Gordijnen open laten. Op een keer zit ik te praten met een meisje. Een ander komt er bij. Die vraagt: Wat is dat voor een meneer? Toen hoorde ik voor het eerst: Dit is de vader der meisjes! Ik dacht, dat is een leuke naam. Na korte tijd noemden ze me allemaal, ook de mensen die in de gevangenis zaten: vader.

Soms zit ik tot zes uur in de ochtend met ze te praten. Meestal heb ik kaartjes bij me en een potlood. Dan stel ik ze een paar vragen. Ben je getrouwd, heb je kinderen? Leven je ouders, weten ze dat je in het leven bent? Ben je gedoopt en heb je belijdenis gedaan? Als ze dat hebben ingevuld, zeg ik: Nou zal ik jou eens je levensverhaal vertellen.

Je bent dus op een gegeven moment geboren, je ouders krijgen een baby, een leuk en aardig meisje. Ze zijn daar erg blij mee, de buren komen kijken, ze vragen: Hoe gaat het nou heten?

Je gaat naar de kleuterschool, naar de grote school. Je krijgt vriendinnetjes, je hebt plezier. Je volgt catechisatie en op een dag vertel je je predikant: Ik wil belijdenis afleggen van mijn geloof.

Na zekere tijd ontmoet je dan een jongeman, je verlooft je, je trouwt, er komt een baby. Maar dan ontpopt je man zich als een man, waar niet mee te leven is. Op het laatst hou je het niet meer met hem uit.

Er komt een scheiding. Je vraagt aan je ouders het kind te verzorgen, want je gaat in Amsterdam een betrekking zoeken. En in Amsterdam verneem je, dat al je moeilijkheden met één slag kunnen worden opgelost, als je maar achter de ramen wilt gaan zitten.

Dezelfde nacht

Als zo'n meisje dan gespannen zit te luisteren, zeg ik: Kind, jij zit nu elke nacht tot vier uur dat lichaam, dat je van God hebt ontvangen, telkens weer opnieuw te verkopen! Nadat je dan een poosje doodstil met je gebogen hoofd bij haar hebt gezeten, zeg je: Nou dag, ik ga heen. Tot de volgende keer!

"Het is me gebeurd," zegt meneer Van den Berg, "dat zo'n meisje nog dezelfde nacht uit het leven was!"

Een vraag ligt voor de hand. Als hij er inderdaad op uit is, meisjes uit de prostitutie te halen, bezorgt hem dit dan geen moeilijkheden met het wereldje der souteneurs? Op die manier wordt hun toch het brood uit de mond gestoten?

Meneer Van den Berg: In het begin dacht ik: Ik ben vijanden aan het kweken. Dat zal me nog eens mijn leven kosten. Ik zei tegen mijn vrouw: Ben je bang? Ze zei: Je weet, ik ben nóóit bang. Dat was een steun voor mij, want, zo zei ik haar: Bang of niet bang, ik ga toch! Je had vroeger wel zendelingen, die gingen onder de kannibalen en werden opgegeten.

Maar nou het wonder dat is geschied. Op een nacht zit ik daar in de buurt met wat meisjes en jongens te praten, en daar zegt opeens een van de jongens: Luister es, dit is onze vader, en vader probeert de meisjes onder onze handen vandaan te halen. Bij mij is hem dat al een keer gelukt. Maar laat niemand het wagen, vader ook maar met één vinger aan te raken, want hij gaat eraan!

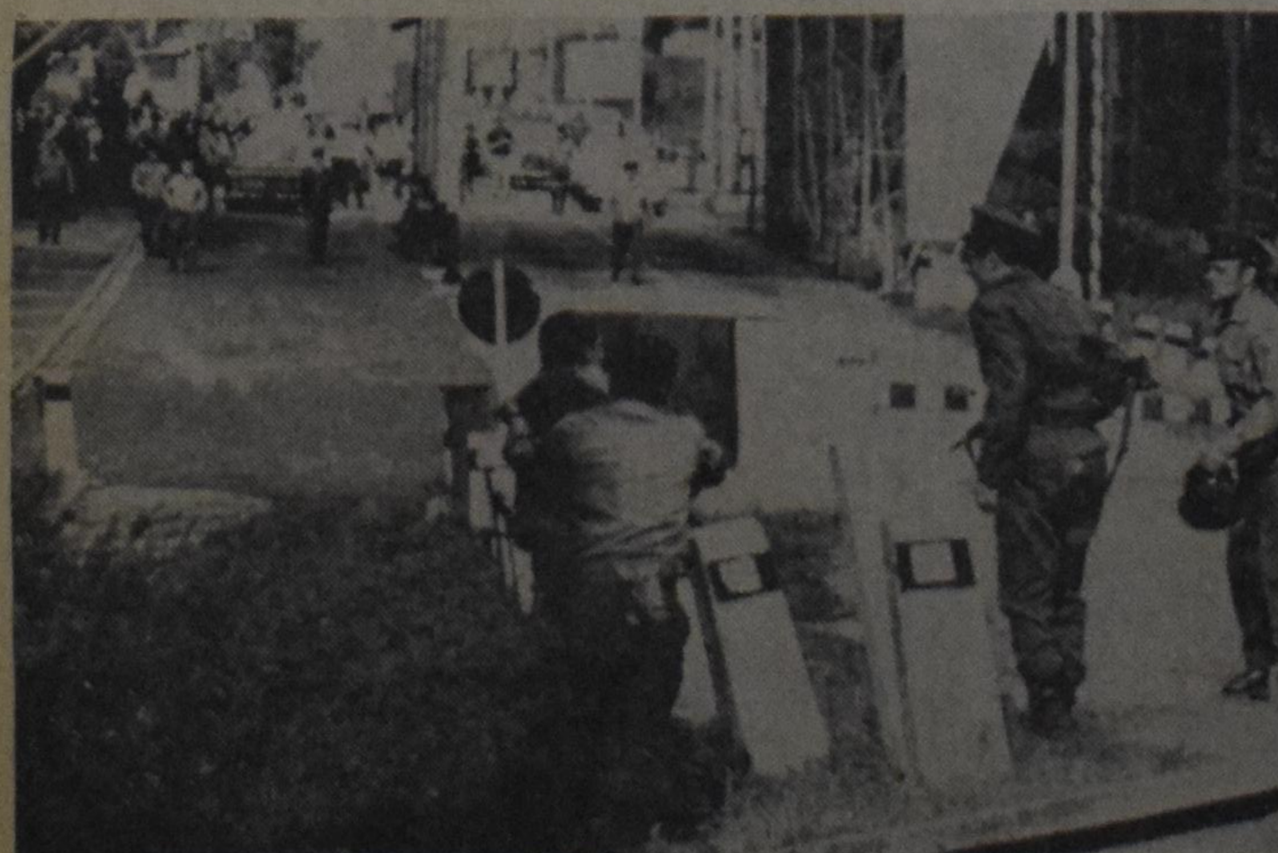
Caféhouders zeggen tegen mij: Vader, proberen ze u wel eens kwaad te doen? Als dat zo is, sla ik ze de hersens in! Onlangs zei mij een dominee: Het zijn uw beschermengelen!

Niemand raakt mij met een vingér aan. Ik heb altijd en gouden horloge bij me, dat laat ik wel eens zien. Dan zeggen ze: O vader, wat een mooi horloge. Ik draag het altijd los in mijn zak. Ze zouden liever honderd gulden geven dan één gulden van me af te pakken.

Ook over de jongens strekt hij zijn zorgen uit. "Kerels waar een

(Vervolg op pag. 10)

Met permissie overgenomen uit "De Wachter". De redakteur tekent er bij aan, dat hij het heeft overgenomen uit "Opbouw", welk blad het op zijn beurt weer overnam uit "Het Vrije Volk". Oorspronkelijk werd het artikel geschreven door Hans van Straten.

UITWIJKEN IS VERBODEN....

WAIDHAUS (Beieren): Een Tsjechische soldaat probeert naar Beieren uit te wijken, doch wordt hier onder de ogen van honderden toeristen door andere militairen gegrepen. De grens is gemarkeerd door de witte steen met de letters CS naast de gewapende soldaat.

"Vader Van den Berg"

(Vervolg van pag. 9)

heleboel mensen bang voor zijn, vertellen mij hun levensverdriet. Dan spreek ik tot hen als een vader tot zijn kinderen."

De mensen beweren wel eens: Niet de meisjes, maar de souteneurs, dat zijn de slechteriken. Maar ik herinner mij wat zo'n jongen mij eens zei, 's nachts om 3 uur in de Warmoesstraat: Als de meisjes ons niet meer willen hebben bestaat er niet één souteneur meer!

Van sommigen begrijp ik best dat ze souteneur zijn geworden. Maar dan moet je ook alles uit hun leven weten! Tegen een gevangenisdirecteur heb ik eens gezegd: Als u en ik een leven achter de rug hadden als de zware jongens die hier zitten, dan hadden we beiden de ergsten kunnen zijn. Hij was het roerend met me eens!

Ik zeg ook altijd tegen de meisjes: Geef ze niet aan. Bedenk dat je zelf medeverantwoordelijk bent. Misschien is dat een van de redenen dat die jongens zo op mij gesteld zijn!

Hij haalt foto's uit zijn binnenzak en legt er een voor mij neer. Het is een jongetje van een jaar of twee, op een driewieler. Een aardig ventje.

Zijn moeder had hem uitbesteed, maar elke keer als ze naar hem kwam kijken, merkte ze dat hij honger had. Hij werd steeds magerder. Ten slotte is ze bij mij gekomen: Vader, wil u mijn kind hebben? Ik zei ja. Ze bracht hem hier. En als u dat gezien had! Dat kind was totaal uitgehongerd. Ik kwam bij een van de meisjes en vertelde dat gruwelverhaal. Ze zei: Vader, laten we met z'n allen naar die beestmensen toe gaan en de boel kort en klein slaan! Ik zei, Nee kind, dat doen we niet, want dan komen we in aanraking met de politie.

Dat jongetje zit nu al tien jaar in een prachtgezin. Zo heb ik er wel twintig kunnen onderbrengen. Mevrouw IJlst is mij daarbij een grote steun geweest. Eén zit er bij een predikant, een bij een dokter, twee bij boerengezinnen en ga zo maar door. Ik zoek ze regelmatig op.

Nog meer foto's komen op tafel. Er is een vergeeld portret bij van een non. Herkent u haar niet? Dat is een jeugdfoto van Kromme Miep, de kamerverhuurster van het huis waar Magere Josie is vermoord. Ze had zich uit de zaken teruggetrokken en was in Giethoorn stil gaan leven.

Toen ze als getuige voor moest komen, schreven de kranten: Kromme Miep, nu in Giethoorn. Ze was daar meteen onmogelijk. Later is ze naar Utrecht gegaan en nu is ze al jaren dood.

Er zitten méér gewezen nonnetjes op de Wallen. En meisjes van het Leger des Heils. En van de Gereformeerde Kerk Vrijgemaakt. Meneer Van den Berg kent bijna van elk meisje de geschiedenis. In het huis waar vorige maand Barbara is gewurgd, komt hij al jaren.

Hij zegt: Er moet heel wat zijn voorgevallen, voor een meisje in het leven gaat. En de weg terug is niet gemakkelijk. Ik heb eens een rede gehouden in de Oude Kerk, getiteld: "Wij geven hun levenslang". Ik weet van meisjes die al tien jaar uit het bedrijf zijn, en die nog altijd worden nagewezen.

Een meisje, dat als boekhoudster bij ons op de fabriek kwam, zei mij eens: Vader, wij zijn de getekenden voor altijd. Er is voor ons geen plaats meer in de maatschappij!

Daarom moeten de mensen weten dat ze de meisjes en de jongens anders moeten bekijken dan zoals ze ze zien zitten. Want daar wordt wel veel gedronken, maar het meeste wat er gedronken wordt, is om levensverdriet te vergeten. Niet omdat het zo lekker is.

Het is ook een bedrijf met verschrikkelijke risico's. Na een moord zeg ik vaak: Kinderen, jullie hebt een levensgevaarlijk beroep. Want er wordt veel meer geweld tegen meisjes bedreven dan ze ooit aan de politie vertellen.

Er zijn er heel wat die door mannen aangevallen zijn en op het nippertje aan de dood ontsnapt. En die toch niets zeggen. Want stel dat het niet te bewijzen is, dan leeft zo'n meisje altijd in angst voor wraak.

Zo gaat meneer Van den Berg rond in de buurt. Vroeger elke nacht, maar nu hij een dagje ouder wordt, vier keer in de week. Hij gaat een huis binnen, praat met een meisje, gaat weer weg.

"Dag vader, veel zegen op uw werk," hoort hij dan.

Het gros zijn keurige meisjes, vindt hij. Als ik ze op bezoek krijg, met verjaardagen en zo, dan kan niemand zien dat ze uit deze buurt komen.

Het zijn medeschepselen Gods, ze zijn geen haar minder dan welke kerkmensen ook. En mogelijk zijn ze in de liefde beter—en nou bedoel ik in de waarachtige liefde!

"In de kerk is het vaak een rotzooi, maar hier kom ik bij!"

Op de "walletjes" in Amsterdam hebben de "lichte meisjes" en de "zware jongens" toch iets van de kerk, van de echte kerk "gezien"!

Want ze zagen in één oude man iets van de gestalte van Jezus Christus.

Als je zo'n stuk in zo'n krant leest vraag je onwillekeurig: Wie betekent meer voor het Koninkrijk Gods: die éne oude man in "donker Amsterdam" of b.v. een synode?

BANK OF NOVA SCOTIA MEMBER OF EUROFINANCE

The Bank of Nova Scotia announced recently that it has become a member of Eurofinance. Established in 1962 with headquarters in Paris, Eurofinance is owned jointly by its member banks which now include nine prominent banks in Europe, five in the United States and the new Canadian member.

Eurofinance offers a broad range of financial and investment services. Its staff provides economic and investment research and detailed company analysis for financial advising, assistance in mergers, acquisitions and joint ventures, as well as market and industrial studies of Europe.

F. William Nicks, Chairman of the Board and President of The Bank of Nova Scotia, will represent his bank on the Board of Eurofinance.

Youth Evangelism Conference

The sixth annual Youth Evangelism Conference was held in the Grace Christian Reformed Church of Scarborough on Sept. 7, 1968. The official opening and welcome speech to the approximately eighty-five people in attendance, was given by the Rev. E. Gritter, who also introduced our newly appointed field director, Miss Sarah Colenbrander. Her duties, which will consist of a Compass-program (for boys), instruction courses, etc. will begin in January 1969.

Mrs. I. Parlevliet then spoke on "Contact with the Homes." This topic was of great interest to all present, and was most assuredly one of encouragement, comfort, valuable information, and inspiration. Her experience and education in social work rendered her speech most useful and enlightening. We learned of Mrs. Parlevliet's visits to homes, some of which were frightening and discouraging experiences. We could feel her conviction, patience and enthusiasm when she told us how to build up a relationship of trust and confidence with our Sunflower and Compass Youths and their parents. She emphasized the need of our *knowing* our girls and boys. We must learn the art of listening not only with our ears, but with our heads and hearts also. For instance, "Mary is so very happy and proud of her new dress." Why? Does she always wear hand-downs from an older sister? Perhaps because of financial difficulties in her home she hasn't had a new dress in a long time. Maybe her mother made it for her. Think! *Why?* Somewhere in this situation is an opening to visit Mary's home. If indeed, the mother did sew the dress, you could phone and compliment her, and try to arrange a time for you to go to the home to get some tips on sewing.

Every week when you go home after your club meeting make notes on your conversation with your girls and keep them. Slowly, like a big jig-saw puzzle, pictures will form of the girls' backgrounds and home environment. And you can build, however slowly, a complete picture of each family you must contact.

Mrs. Parlevliet also stressed quite firmly and adamantly the need for visiting the homes *alone!* Even during the discussion period after her speech, when she was given some very good arguments for taking along another guide or an evangelism committee member, Mrs. Parlevliet, backed by personal experience and knowledge, very firmly stated her opinion that only the guide or schipper should try to obtain entrance into the home. Only on a very personal basis could we gain entrance into the families as the person to whom they can come for help and comfort and guidance. We should always be watchful and willing to help with e.g. baby sitting, job hunting, and any other thing that will help us "grow' into the family.

It is very important to just "live" your Christianity for these families. Some day they may say, "Boy, that person is so kind, always willing to help us. Maybe there is something to this 'being a Christian' thing." Curiosity may take hold and questions will come, and then "you're on your way," so to speak.

We were very thankful to have Mrs. Parlevliet with us, and after her speech we all felt strengthened, enthused and ready to start our weekly club meetings again.

After various work-shop sessions, and a film on evangelism in Riverdale Park, Mr. Carl Ritchie showed us the advantages of using audio-visual aids in our story-telling. After Mr. Ritchie's film "The Human Machine,' those of us who felt unsuitable and inadequate were very comforted by the final narrative of the film. "Since God has planned for the need of our body, He surely will provide for the deepest needs of our soul."

Rev. Habermehl most fittingly closed the convention with the words, "We do not go alone, Jesus goes with us. So let's go, let us go and do our work."

Now, with thankfulness and praise to God, all the Sunflower and Compass workers will go with renewed vigor and enthusiasm to "do our work."

Mrs. H. Smids

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

TAKE A PAWN EN PASSANT

Sometimes composers of problems make use of the rule that under specific circumstances a pawn may take another pawn "en passant" (in the notation e.p.). Usually such problems are difficult because the solvers overlook or completely forget that e.p. could be possible. Recently we (in our contest) experienced the matter in No. 302.

I think it is wise to show you a problem in which the e.p. affair is the main reason why it was made. Fred Lazard, a well-known problemist, is the author.

Black: 11 pieces

White: 11 pieces

White to play and mate in six moves.

The black pawns have advanced sofar that e.p. has become possible, namely that, when a white pawn, making his first move by taking two squares at a time, arrives just beside a black pawn. This e.p. capture is allowed only as an immediate reply to the double jump. Look what happens:

1. P-N4, thr. 2. N-B7 mate, PxP e.p.; 2. P-B4 ch, PxP e.p.; 3. P-Q4 with same threat, PxP e.p.; 4. P-K4 ch, PxP e.p.; 5. P-B4, thr. 6. N-K7 mate, PxP e.p.; 6. R-N5 mate. However, in the other variations e.p. does not work at all. For instance: 1. —, P-B6?; 2. P-Q3, thr. 3. N-B7 mate, PxP; 3. P(B)xP, same threat, NxP; 4. P(K)xN, Black moves; 5. N-B7 mate. You should try to find the full solution yourself, for the other variations are very interesting.

Dutch notation:

1. b4, cb3: e.p.; 2. c4, dc3: e.p. 3. d4, ed3: e.p.; 4. e4, fe3: e.p.; 5. f4, gf3: e.p.; 6. Tg5 mat.

1. —, c3?; 2. d3, ed3:; 3. cd3:, Pd3:; 4. ed3:, onv.; 5. Pc7 mat.

FIRE BOMBER DROPS SIX TONS OF LAKE WATER: Canadair's CL-215, the world's first aircraft designed specifically for water-bombing forest fires, drops its massive 6-ton load in a test run over Quebec. To pick up new load, it skims across a lake at 80 miles an hour and scoops up water. The aircraft has become an export success, with France ordering 10 of them.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

—

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

With great joy and gratitude to God, we are happy to announce the birth of our son

PETER JOHN

A brother for Wesley, Henry and Wilma.

August 9, 1968.

Mr. & Mrs.
Peter van der Ploeg.

R.R. 1, Haley Station, Ont.

With joyous gratitude to our covenanting Lord Jehovah, we announce the birth of our daughter

GINA TAMARA

A sister for Lisa.

Hank & Georgina
Vandezande.

9775 - 132nd Street,
North Surrey, Britisch Columbia.

With gratitude to the Lord we are happy to announce the birth of our son

ANDREW WILLIAM

born September 4, 1968.

Andy & Hilda Zylstra,
nee Welmers.

481 West 5th,
Hamilton, Ont.

Grateful to God, and happy in heart,
We want it abroad that life got a start
for little

ANNETTE DOREEN

on September 6, 1968.

Daughter of:
Peter and May Brouwer,

and sister to:
Garret Peter,
Sonya,
Peter Sybren,
Tricia,
Frederick Wm.,
Michael John.

301 Queen Street,
Acton, Ont.

With gratitude to God, we are happy to announce the birth of our **daughter**

CHRISTA MARIA

A sister for Ed, Tim and Rick.

Ralph and Willy Wolting.

43 O'Neil Street,
Chatham, Ontario.

September 12, 1968.

Mr. & Mrs. M. Lodewijks of Ancaster Ontario are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

ANNA TJITSKE

to

Mr. FRED G. WITVOET

son of Mrs. G. Witvoet of Hamilton, Ont.

The wedding will take place D.V. on Friday, September 27, 1968.

Mr. and Mrs. Robert Veenstra of 12002 - 37 St., Edmonton, Alta. are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

FLORA

to

Mr. RENNIE NOUTA

son of Mr. and Mrs. Henry Nouta, 11248 - 50 St. on Saturday, September 28, 1968 at four-thirty p.m. at the Maranatha Christian Reformed Church, 11905 - 47 St., Edmonton (Alta.).

Reverend C. Padmos officiating

Future address:
10916 - 82 St., St. #1.

With gratitude to our Heavenly Father, we celebrated on September 13, 1968 the 40th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

NICOLAAS CHRISTIAAN KINKEL

and

GERRITJE KINKEL—RYNGOUD

We pray that God will sustain them for many more years to come.

Their thankful children and grandchildren:

William and Pat Kinkel—
Bokma,

Charmaine and
Nicolaas Christiaan,
Simcoe, Ont.

Ike and Willy Reitsma—
Kinkel,

Brenda and Yvonne,
Brantford, Ont.

Kees and Donna Kinkel—
Clark,
Brantford, Ont.

Ben Kinkel,
Brantford, Ont.

69 Mintern Ave.,
Brantford, Ont.

On Thursday, October 3rd, 1968, we hope to celebrate with our dear parents and grandparents

BERNARD JOHN VAN RHYN

and

JANET VAN RHYN—VELTMAN

the occasion of their 40th wedding anniversary.

That they may live together for many years to come, is the prayerful wish of their grateful children.

Bernard and Anneke
van Rhyn,
Vancouver, B.C.

John and Ann Karsten,
Houston, B.C.

Jerry and Corry van Rhyn,
Vancouver, B.C.

John and Iris Taekema,
Smithers, B.C.

Rick and Doreen van Rhyn,
Houston, B.C.

and 13 grandchildren.

P.O. Box 16,
Houston, B.C.

We are thankful to the Lord for the 25th wedding anniversary of our dear parents

CASPER FAAS

and

WILMA FAAS, nee VISSER

the Lord willing Sept. 28, 1968.

Their grateful children :
Jack.
Andrew.
Joe.
John.
Stewart.

507 Hughes Street, Dresden, Ont.

Open house in Legion Hall on Friday Sept. 27, from 7.30 p.m. to 10 p.m.

We are deeply moved by, and very grateful for the comfort and sympathy we received after the sudden passing away of our dear son

GOR DE GROOT.

In our deep sorrow we feel sustained by your care and prayers.

Mr. & Mrs. J. DeGroot
and family.

Tina Rhebergen.

Sarnia, Ont.

Vanuit Holland ontvingen wij het bericht dat op 27 augustus 1968 de Here heeft opgenomen in Zijn Vaderhuis, onze geliefde vader, grootvader en overgrootvader

HENDRIK THALEN,

weduwnaar van
Margaretha Boer,

op de leeftijd van 79 jaar.

Het was zijn verlangen om ontbonden te worden en met Christus te zijn.

Woodstock, Ont.:
H. Kikkert.
F. Kikkert—Thalen.

Listowel, Ont.:
J. Thalen.
H. Thalen—Scholing.

Woodstock, Ont.:
M. E. Thalen.
J. Thalen—Woltinge.

Grande Prairie, Alta.:
K. Scholing.
A. Scholing—Thalen.

Nederland: 3 kinderen
behuwd en 38 klein-
en achterkleinkinderen.

De begrafenis heeft plaatsgehad in Rockyview Garden of Peace, Calgary, Alberta on September 3, 1968.

Heden nam de Heere tot Zich, na een kortstondige ziekte, onze lieve vader, behuwd-, groot- en overgrootvader

HENDRIK THALEN,

weduwnaar van
Margaretha Boer,

in de ouderdom van ruim 79 jaar.

Psalm 91.

Uit aller naam:
H. Thalen.

Apeldoorn, 27 aug. 1968.
Figarostraat 22.

De teraardebestelling heeft plaats gehad in de Calgary Garden of Memories te Calgary, Alberta, Canada.

Heden heeft de Heere tot Zich genomen, na een langdurig ziekbed, op 5 september 1968, onze geliefde vader en grootvader

FRANS RADSMA,

op de leeftijd van 77 jaar.

Calgary, Alta., Canada:
T. Radsma.
S. Radsma—Alberda.

St. Catharines, Ont., Canada:
A. Radsma.
J. W. Radsma—Vlaar.

Ede (Gld.), Holland:
M. J. de Heer—
Radsma.
G. P. de Heer.

Port Colborne, Ont., Canada:
J. Middel—Radsma.
R. Middel.
en 20 kleinkinderen.

5 September 1968.

St. Catharines, Ontario.
49 Meadowvale Dr.

De teraardebestelling heeft plaats gevonden op zaterdag 7 september 1968.

The Young People's Society of Orillia extends its deepest sympathy to the relatives and friends of

JAN OLTHOF,

who passed away in a tragic accident on Friday, September 13, 1968.

May the Lord comfort those who love Him.

The Young People's
Society of Orillia
"Trust the Lord".

For rent:

5-ROOM APARTMENT

in country. Paved road. Between Brantford and Hamilton. Call 647-2322.

For rent in Burlington, Ont.: A pleasant

1 BEDROOM APARTMENT

in quiet district. Close to shopping and transportation. Stove and fridge. $85.00 mtly. Available Nov. 1, '68. Phone 632-0360.

EARN EXTRA MONEY!
FULL OR PART TIME.

Ladies required to retail cosmetics and skin care in the Toronto and surrounding area. Above average earnings. Free training provided. For appointment phone: Toronto 742-8418.

Een 26-jarig

MEISJE ZOEKT WERK

in een klein christelijk gezin, als huishoudster of hulp in de huishouding, in Ontario. Brieven onder nummer 2086, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

VARIOUS FARMS

from 50 acres up.

Call our rural salesmen

Jack F. MacDonald 268-3486
or
Nels Oliver 285-2117.

K. A. McWILLIAM
REAL ESTATE
9 King W., INGERSOLL, ONT.
519 - 485-2800

DANI
Real Estate Limited
Realtors

WOODSTOCK, ONT.

Business Opportunity

Dry Cleaning business for sale, includes truck and all cleaning equipment. Good turnover and still growing. Last years income over $18,000. Only $8,000 down will handle.

Oxford County Farms

150 Acres dairy farm, pipe line to bulk tank, and milking parlor, it's good only $52,000.

2 - 150 Acres good dairy farms, good buildings, poultry farm with good income, 4 miles from town.

75 Acres highway farm, ideal for ski club.

114 Acres as a going concern, bulk tank, milk contract.

200 Acres dairy farm and good for cash crop.

110 Acres dairy farm only $45,000.

300 Acres dairy, or cash crop, it's good.

230 Acres dairy farm, complete with stock and implements, milk contract, about 90 head of cattle, a real family farm.

1000 Acres, with lots of buildings, good land.

For further information on any of these, please contact

Mr. ALBERT VANDERKOOI in WOODSTOCK, at 537-6601 or at home 423-6443.

BAKE SHOP

with 10 bun pan oven, mixers, counter, fridges, racks, display cooler, all equipment. 3 Bedroom apartment will go with or will sell separately. Books of account available to interested buyers.

K. A. McWILLIAM
REAL ESTATE
9 King W., INGERSOLL, ONT.
519 - 485-2800

12,000 square feet GREENHOUSE

and a lovely 3-bedroom brick home on 2½ acres of fine garden land. Close to Waterdown.

Good packing shed and all machinery and equipment are included in the low asking price of $65,000.

HENRY DEN BOK
Office: 637-3883 Huis: 634- 9483
Vertegenwoordiger voor

KRONAS

REAL ESTATE & INS. LTD.
442 Brant St., Burlington, Ont.

Vraag ons geheel vrijblijvend om inlichtingen over dit, zowel als andere huizen in Burlington en omgeving.

Snijbonenmolens

Zojuist weer ontvangen.

Bestel er één bij Uw Nederlandse leverancier.

IMPORTEUR:

JANKOK LIMITED

95 Sheppard Ave. W., Willowdale, Ont.

DANI
Real Estate Limited

WOODSTOCK, ONT.

Farmers work hard, so do we in obtaining for you the finest farms in OXFORD COUNTY, the heart of Southern Ontario's dairy district. Bilingual salesmen qualified in Dutch and English.

FARMS FARMS

100 Acres, just 6 miles from Woodstock, $40,000.

150 Acres, about 12 miles from Woodstock, $45,000.

150 Acres, near Lake Side, good soil, $52,000.

200 Acres, with 2 houses, very good buildings, a real good farm only 4 miles from Christian Reformed Church and Christian Reformed School. Could be bought as a going concern.

200 Acres, near Bright, a very good farm.

200 Acres, close to Embro, 165 acres workable.

225 Acres, 5 miles from Woodstock, hasn't been used for 4 years, 3 houses, one brick.

For further information please contact

JAKE FEENSTRA
at the WOODSTOCK OFFICE
537-6601 or his residence 539-9200.

---

275 ACRES

on Highway # 3, close to Cayuga. Grote barns, 4-slaapkamer huis. Holstein vee. Alle nodige farm machinerieën, silo, varkensschuur. Melkcontract. Vraagprijs $87,000, $30,000 down.

Jack Bylsma
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont
Phone LI 9-3894

FARMS FARMS

250 acres, 9 room house, bathroom, oil-furnace. Barns 50 x 76, 32 x 36. Plenty water. The right farm for dairy or beef. Price 45,000 dollars.

179 acres, 9 room house, bathroom and furnace. Barn 44 x 66. Silo. Can be bought with implements. 3 miles from Clinton.

4 miles from Blyth. 100 acres. 8 room house. Bathroom and oil-furnace. Barn 34 x 84. Milkhouse, bulkcooler, milkmachine. 30 milk-cows.

200 acres. 9 room house with bath and oil-furnace. Barns 40 x 70, and sow and pig barn 24 x 64, 28 x 32. Drilled well. Price 35,000 dollars.

200 acres. 9 room house with bathroom and furnace. The barn is 45 x 65 and rebuilt for approx. 6000 laying hens.

C. Buruma
R.R. 2, CLINTON, ONT. 482-3287.
Salesman for
JOHN BOSVELD
BROKER
LONDON, ONT.

By Grace Through Faith

by Dr. R. Koolstra.

For advanced catechism classes, study groups and personal enrichment.

Price $1.50.

Order from

Christian Book Centre
P.O. Box 1467, PICTON, ONT.

BUSINESS SITE

Going Concern. Reasonably Prced. Completely equipped independent garage. Located in the heart of town on the main street. Automatic gas fired boiler hot water heater. Room for at least 6 cars inside. Large parking lot. Upstairs is a lovely apartment consisting of 3 bedrooms, livingroom, dining room, kitchen, 3 pc. bathroom and utility room. Excellent repair. Good income. Owners health is declining, which is the reason for selling.

INCOME PROPERTY

3 unit apartment building in excellent repair. All units consist of 2 bedrooms, bathroom, kitchen, large living room, and laundry room. Has separate 3 car garage. Located in Beachville, Ont. On approx. 1 acre lot.

—

100 acres farm. Complete line of stock and implements. Good land and buildings. Has new milkhouse and bulk cooler. About 8 miles from Woodstock, Ont. Immediate possession.

—

215 acre farm on paved road, approx. 8 miles from Woodstock, Ont. Complete with full line of stock and implements. Has new milking parlour, loose house barn and machine shed. Lovely house in excellent repair, and has all modern convenience. Excellent soil. This is indeed the farm of your dreams.

—

$2,000.00 down, will buy this lovely 2 storey house, with all modern conveniences. Could be devided into two apartments. Has bathroom, lovely large panelled kitchen, diningroom, large livingroom, 2 bedrooms, and an additional kitchen downstairs. 2 bedrooms, lovely bathroom and hallway upstairs. All aluminum storms and windows. 3 year old furnace in the basement. Located on the main street in Mt. Elgin, Ont.

—

We have many more farms of all sizes, with or without stock and implements. So why not get in contact with us as soon as possible, as now is the time. We aim to please.

Contact:

Mrs. J. Wybenga
Box 73, Beachville, Ont.
Ph. 423-6406

or

Mrs. R. Spanjer
Box 254, Thamesford, Ont.
Ph. 285-2813

Rep.

MR. HENRI BOUCKAERT
REALTOR
AYLMER, ONT. 773-2981

We need for our
Furniture Department
A YOUNG MAN

with experience in sales or as a trainee. Must have good education and be well-mannered. If you are interested in a prestige position with one of Toronto's finest furniture houses and in a better than average income, contact us by phone or in writing. After gaining experience you will have an income of approx. $8,000 yearly.

DE BOER'S FURNITURE

5051 Yonge St., Willowdale-Toronto. Phone 222-1109

Georgetown

5 room solid rug brick bungalow with large rec. room 12 x 34, on good sized lot 55 x 110 with several shrubs and young trees. Three good sized bedrooms, kitchen 12 x 17, located on quiet crescent. This bungalow is low priced, only $19,900 and can be bought for $3,000 down to approved purchaser.

Call CHARLES DYKSTRA,
representative

H. Fobert
REAL ESTATE LTD. REALTOR,
164 Guelph Street,
GEORGETOWN, ONT.
877-5213 Toronto line 364-3719.

Bakers Wanted

Preferably with experience in cookies and biscuits.

Write to:

W. & H. VOORTMAN LTD.
1141 King Road, Burlington, Ont.
or phone 637-3461.

VOORUITGANG IN DE KANKERBESTRIJDING

Nieuwe methode in bestralingstherapie

In de bestralingstherapie van de kankerbestrijding heeft men een vooruitgang weten te boeken, die na verdere ontwikkeling reden zal geven tot nieuwe hoop. De radiologen hadden sinds lange tijd te kampen met het feit, dat kankercellen worden gekenmerkt door een verschillende gevoeligheid voor bestraling. Hieraan ten grondslag ligt een biologisch verschijnsel, dat het beste verklaard kan worden met behulp van de gebrekkige doorbloeding van kankercellen. Waaruit weer hun grote zuurstofgebrek voortkomt. Ook een tumor beschikt over een grote hoeveelheid bloedvaten. Hun zuurstofspanning is echter uiterst gering. Het tussen de bloedvaten liggende kankerweefsel, wordt nauwelijks met zuurstof verzorgd. Men vermoedt, dat ongeveer 1 procent (in sommige gevallen zelfs rond 18 procent) van alle kankercellen gekenmerkt wordt door chronisch zuurstofgebrek. Deze cellen zijn, zoals het in de medische wetenschap heet: "anoxide". Aan de anoxie is het wederom te danken, dat dergelijke cellen ongevoelig zijn voor de inwerking van straling. Hetgeen zeggen wil: als men alle cellen van een tumor langs radiotherapeutische weg wil vernietigen, moet men er voor zorgen dat zij alle over voldoende zuurstof beschikken.

Om een dergelijk zuurstofdebet op te heffen en aldus ook anoxide cellen toegankelijk te maken voor radiotherapeutische behandeling hebben de deskundigen een uiterst geraffineerde methode ontwikkeld, die stoelt op de ervaringen van professor Hermann Holthusen, de grote pionier van de Duitse radiologie. Hierbij moet een aantal data worden vermeld, die de uitkomst zijn van langdurige experimentele en statistische onderzoekingen. Het absolute aantal anoxide cellen in het kankerweefsel bepaalt de omvang van een tumor, die met behulp van een stralendosis tussen de 5000 en de 6000 R (Röntgeneenheden kunnen worden vernietigd. Een dergelijke stralendosis tast het gezonde lichaamsweefsel niet aan. Een dergelijke tumor, die zonder radiotherapie niet kan genezen, is echter niet groter dan een sinaasappelpitje. Het was dus nodig om ook de anoxide resistente kankercellen vagevoor bestraling toegankelijk te maken.

De in Hamburg ter sprake gekomen methode biedt geheel nieuwe mogelijkheden aan de radiotherapie. De patiënt wordt gedurende de bestraling in een hermetisch gesloten ruimte ondergebracht. Hierin heerst zuurstof-overdruk. Terwijl het tumorweefsel bestraald wordt, ademt hij dus niet gewone buitenlucht, maar zuurstof met een overdruk van drie atmosfeer. Deze overdruk zorgt ervoor, dat ook de anoxide-cellen die toe dusver niet door zuurstof werden bereikt, beginnen te "ademen" en aldus voor bestraling toegankelijk worden gemaakt. Het resultaat is verbazingwekkend. Met behulp van de gebruikelijke stralingsdosis kan men nu niet alleen tumors met de omvang van een sinaasappelpit te lijf gaan, maar kunnen eveneens tumors met de omvang van een volgroeide sinaasappel worden behandeld. Dat is een geweldige vooruitgang, die de kans op genezing aanzienlijk vergroot. De meest discrete en elegante overdrukkamer bevindt zich in de kernfysische kliniek van Zürich en werd door professor W. Horst en zijn medewerkers speciaal voor medische doeleinden ontwikkeld. Deze overdrukkamer heeft de vorm van een cylinder waarvan de wanden uit plexiglas bestaan. De doorzichtigheid van den wanden is niet alleen bedoeld om de patiënt tijdens de bestraling te kunnen observeren, maar reduceert de psychische druk op de patiënt eveneens zoveel mogelijk. Om de patiënt zoveel mogelijk af te leiden van zijn isolatie, brengt men in de overdrukkamer zachte muziek ten gehore. Uiteraard is de voorwaarde van een exacte therapie, dat alle handgrepen en maatregelen van tevoren door een computer worden bepaald en gecoördineerd.

Een van de belangrijkste vragen in verband met de overdruktherapie was ongetwijfeld: heeft deze overdruk waaraan niet alleen de tumor maar ook het hele lichaam van de patiënt wordt blootgesteld geen gevaarlijke gevolgen? Wordt het gezonde weefsel niet eveneens gevoeliger voor de inwerking van straling? Deze vraag kon volstrekt positief worden beantwoord: het gezonde weefsel wordt niet in gevaar gebracht. Het is namelijk van nature optimaal van zuurstof voorzien en kan niet meer zuurstof in zich opnemen dan onder normale omstandigheden. Ook de kankercellen, die over voldoende zuurstof beschikken, worden niet door de overdruk beïnvloed. De overdrukmethode bestaat dus in feite uit een selectie. Hij beïnvloedt uitsluitend radiologische gevoeligheid van anoxide cellen. Hierbij moet men nog aantekenen, dat elk tumorweefsel van nature gevoeliger is voor stralen dan gezond lichaamsweefsel. Het is bekend, dat kankercellen zich sneller splitsen dan gezonde cellen. In een bepaalde fase van celdeling blijken de kankercellen uiterst gevoelig te zijn voor de inwerking van straling. Deze ontdekking moet men beschouwen als de basis van de hele radiotherapie.

Men zou de anoxide cellen eveneens op een andere manier kunnen benaderen. Hiervoor zou men echter een drievoudige stralingsdosis moeten gebruiken; hetgeen fatale gevolgen voor het gehele organisme zou hebben. Dit gevaar is nu geweken dankzij de overdruktherapie. De tumor met een omvang van een sinaasappel wordt hierdoor niet alleen bereikbaar voor bestraling, maar maakt bovendien een goede kans op genezing. Aan de hand van een cel-kinetisch model kan men nagaan, dat deze kans rond 90 procent bedraagt. Van genezing is er uiteraard slechts sprake wanneer *alle* cellen van de tumor zijn vernietigd. Bovendien moet de patiënt na de behandeling nog vijf jaar in leven blijven zonder weer ziek te worden. Onder genezing verstaat men dus eveneens, dat hij in die periode niet geteisterd zal worden door nieuwe gezwellen. Het percentage kankerpatiënten, dat door de moderne medische wetenschap kan worden genezen beloopt rond 25 procent.

Alfred Püllmann

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Wedding Anniversary of Mom and Dad, or for a Birthday present?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ____________________

ADDRESS ____________________

ZONE ____________________

Solicited by ____________________

ADDRESS ____________________

I like to receive the book

1st choice ____________________

2nd choice ____________________

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. **De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!**

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opspraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gaven om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

DE CHRISTENREIS, van John Bunyan.
Dit wereldbekende geschrift, dat reeds bijna 300 jaar oud is, wordt nog steeds graag gelezen. De Nederlandse vertaling is van Ds. P. Visser en is voorzien van een inleidend woord van Prof. Dr. S. Van der Linde.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, Least of all saints, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.